

Samuel

Gen 16

23 12

28 Feb 1934

3L

22 11, 11295
N34.16.12.

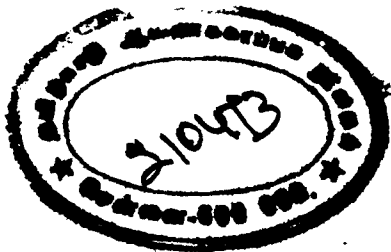
210472 ✓

P R E F A C E

"Tamil can readily dispense with the greater part or whole of Sanscrit, and by dispensing with it rises to a purer and more refined style, whereas English cannot abandon its Latin without abandoning perspicuity."

Dr. Caldwell in his "Comparative Grammar of the Dravidian Languages," 3rd edition, p. 47.

This great truth discriminatively perceived and impartially proclaimed by Dr. Caldwell the greatest Dravidian philologist, concerning the richness of the Tamil language and the poverty of the other, it is regrettable even Tamil scholars of the land have not sufficiently recognised. How rich, pure and elegant in words and phrases the ancient Tamil literature had been, how simple, yet how lovely, original, edifying and true to nature had the conceptions of its poets and prose-writers shone, but to what a poor, mixed, inelegant and low style has the language of its modern literature fallen, and to what an artificial, ugly, slavish, corrupted and false mode of strain the thoughts and ideas of its authors are fettered, a slight comparison of the two will easily disclose. As has been truly observed by J. A. Symonds, "The genius of a language is the genius of the race which made it." This significant fact as applying to Tamil cannot be expressed so well as in the notable words of Dr. Gilbert Slater who writes thus: "The very character of the Tamil language, the perfection with which it has been developed into an organ for precise and subtle thought, combined with the fact that it represents a much earlier stage in the evolution of inflexional language than any Indo-Germanic tongue, suggests, though of course it does not prove, the priority of

32
MUSEUM LIBRARY
189.16.12

the Dravidians in attaining settled order and regular government."* Though Dr. Slater, in claiming "a greater antiquity for Dravidian than for Aryan civilisation," only suggests, from a correct understanding of the perfect structure of Tamil, the fact that the Tamilians had attained to a settled order of Society and government long before the Aryan people settled into order, yet an attentive study of the very ancient Tamil work the Tholkappiam and such old Tamil classics as the Pathuppattu, the Purananuru and others will afford proofs indisputable for substantiating what the learned doctor has hinted above.

As the primary function of language is to facilitate the communication of ideas among a people by means of sounds commonly recognised by them, as the growth of civilisation among them can increase only in proportion as they imbibe the thoughts and ideas of their own intelligent men and make them the guiding principle of life, and as this intermingling of thoughts and ideas cannot take place but through their own recognised, connected, significant sounds called their mother tongue, it had become absolutely necessary for them to preserve their language from constant change and decay and make its usage pure and stable. It is only in the midst of peoples who thus advance in civilisation that the necessity of keeping their tongue pure, undefiled and fixed is deeply felt. Others who take no effort at all to better their condition but are content with the mere satisfaction of their animal appetites, care so little to stamp the usage of their speech that in a round of ten or twenty years a new language comes to life among them and in another round it dies away. After quoting many instances to show how languages, like mushrooms, rise and perish rapidly among savages, the great and dis-

* The Dravidian Element in Indian Culture, p. 70.

விருந்த ஒரு குறுப்பன் "தையற்காரனாயிருந்து மேல் வந்ததோ!" எனக் கூவினான். அதுகேட்ட அத்தலைவர் அவ்விசுழைக்குச் சிறிதும் வருந்தாமாய், அதனைச் சிறந்த பொருள் உடையதாகத் திருப்புவான்புகுந்து, "எவரோ ஒரு துரைமகனார் யான் தையற்காரனாயிருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரதுசொல் என்னைச் சிறிதும் வருத்துகின்றிலது; ஏனென்றால், யான் தையற்காரனாயிருந்தனான்று அத்தொழிலில் மிக்க திறமையுடையேன் எனும் புகழ்படைத்துளேன்; யான் தைத்துக் கொடுத்த உடுப்புகள் திருத்தமாய்ப் பொருத்தமாய் நுறுவியவாய் இருந்தன; எனக்குக் தையல்வேலை கொடுத்தவர்கட்கெல்லாம் யான் சொன்னசொற்படியே செய்து குறிப்பிட்டநாளில் தவறாமற் கொடுத்துவந்தேன்." என எடுத்துரைத்தனார். இவரது பொறுமையுரையைக் கேட்டு அதன் அருமையை யுணர்ந்த அப்பெருங் கூட்டத்தவ ரெல்லாரும் அவரை மேலும் மிகுதியாய்க் கொண்டாடினரே யன்றி, அவரை அதுபற்றிச் சிறிதுங் குறைவாக நினைத்திலர்.

உழைப்பினால் உயர்ந்த ஒரு கதைநூலாசிரியர்

உழைப்பினாலும் விடாமுயற்சியினாலும் மிகச் சிறந்த நிலையை அடைந்தார் சிலரில் 'திரேலியர்' (Disraeli) என்பவரின் வரலாறு மிகவும் வியக்கத்தக்க தொன்றாய் மிளிர்கின்றது. இவர் தமது இளமைக்காலத்தொட்டே கல்விகற்பதிலுங், தாம் கற்றறிந்தவைகளை நூல்களாக எழுதி வெளியிடுவதிலுங், கருத்து அழுந்தியின்றனர். இவர் முதன்முதல் எழுதி வெளிப்படுத்திய கதைநூல் ஒன்றைப் பார்த்தாரிற் பலர் இவரை ஏனெனஞ்செய்து நகையாடியது மன்றி, இவரை வெறிபிடித்தவரெனவும் ஏசிப் பேசினர். ஆயினும், அவர்களின் இகழ்ச்சை ஏச்சுரைகளைக்கேட்டு அவர் சிறிதும் மனங்கலங்காதவராய்க், தாம் மேற்கொண்ட நூல் இயற்றும் முயற்சியை விடாப்பிடியாய்ச் செய்தே வந்தனர். கடைசியாக அவர் இயற்றி வெளியிட்ட 'காணிங் குசுபி' (Coningsby), 'சிபில்' (Sybil), 'தான் கிரேடு' (Tancred) என்னுங் கதைநூல்கள் மூன்றும் முதிர்ந்த கதைச்சுவையானுஞ், சொற்சுவையானும் பயில்வா ருள்ளத்

தைக்கவாந்து அவரைப் பெரிதும் இன்புறுத்தி ஆக்கியோனாக்
கும் அழியாப் பெரும்புகழை நிலைபெறுத்தலானே.

பின்னர் இவர் இலண்டன்பாககிற குடிமக்கள் மன்றத்
தில் விரிவுரைசெய்துதற்கு முகன் முதற் றேன்றி நின்றபோது,
அங்கிருந்தவரிற் பெரும்பாலார் இவரைக்கண்டு கைகயாழ்க்
கூவிப் பேரிரைச்சல் இட்டதுமன்றி, இவர் பேசிய விரிவுரை
யின் ஒவ்வோர் அழகிய சொற்றொடரையும் பகடிசெய்து
கொண்டுமிருந்தனர். ஆனால், இவரோ அத்துணை இழிவுகளை
யும் மனவமையொடு பொறுத்துக்கொண்டு முடிவில் “யான்
பலவற்றைப் பலகாற்று வங்கியிருக்கின்றேன்; இதழியல் அவை
களை நன்கு முடித்து நன்மை யடைந்திருக்கின்றேன். இப்
பொழுது என்பேச்சைசிறுத்தி அமர்ந்தவரிட்கின்றேன்; ஆனால்,
நீங்கள் எனது விரிவுரையை ஆவலொடு கேட்குவ் காலம்
வரும்” எனக்கூறித் தமது இருக்கையில் அமர்ந்தனர்.

அவர் கூறியவண்ணமே அக்காலமும் வந்தது. உலகத்
தில் மிகச் சிறந்த அறிஞர்கள் ஒருகால் ஒருங்கு குழியிருந்த
போது அம்மன்றத்தில் அவர் சிசுத்திய அரும்பெருஞ் சொற்
பொழிவானது அவரெல்லாருள்ளத்தையும் ஒருமிக்கக்கவாந்து
விட்டது. எல்லாரும் அவருடைய சொல்லாற்றல் பொருளாற்
றலை மிக வியந்து பேசிப் புகழ்ந்தனர். அதிலிருந்து அவரது
புகழ் நாளுக்குநாள் ஒங்கிவளர்ந்து ஒளிர்வதாயிற்று. பின்னர்
அவர் பாராளுமன்றத்திற் சிறந்த ஒரு விரிவுரையாளராய் எல்
லாராலும் மேலும் மேலும் கொண்டாடப்பட்டுத்திகழ்ந்தனர்.

இத்துணைமேலானநிலையைத் திசிரேலியர் எய்துதற்கு ஏது
வாய் நின்றவையாவை? அவர்தம் முயற்சியும் மனத்திட்பமும்
அல்லவோ? இளைஞரிற் பெரும்பாலார் தாம் துவங்கிய ஒரு
நன்முயற்சியில் ஒருகால் தவறிவிட்டனராயின் அதனால் மனம்
உடைந்து ஒருமூலையிற் போயிருந்து வருந்தி அவிந்துபோகின்
றனர். மற்றும், திசிரேலியரோ அத்தகைய இளைஞரைப்போல்
ஒருகாலும் மனம் மடிந்து இருந்தவர் அல்லர். தாம் எடுத்த
முயற்சியில் தாம் தவறியது எதனால் என்று ஆராய்ந்து அதற்குக்
காரணம் இன்னதென்று கண்டதும், அதனைக்களைந்து தம்மைச்
சீர்திருத்திக்கொண்டு வந்ததுடன், தமது சொற்பொழிவைக்

கேட்பாரின் அகநிலை புறநிலைகளையும் நன்காராய்ந்து பார்த்து,
அந் நிலைகளுக்குத் தகத் தம்மையும் இசைவித்துக்கொண்டு
வந்தனர். ஒரு நோய் கொண்டவர் அந்நோயின் மூலத்தை
நன்காராய்ந்து பார்த்து அதனைக் களைந்தால் அல்லாமல்,
எவ்வளவுதான் மருந்துகளை உட்கொண்டு வந்தாராயினும்
அந்நோய் நீங்குமோ? அதுபோலவே, ஓர் அரும்பெரு முயற்
சியை மேற்கொண்டவர் அதிற் றார் நன்மையடையாமற் பிழை
படுத்திய காரணத்தைத் தெரிந்து அதனை விலக்கினாலன்றி,
அவர் அதனைக் கடைபோக முடித்துப் பயன்பெறார். இந்தப்
பத்தை நன் குணத்து அதுந் தெரிய ஒழுகினமையே திசிரேலி
யரின் உயர்ந்தநிலைக்கு உறுபெரும் கருவியாயிருந்தது. இதனை
இளைஞர்கள் தமதுள்ளத்திற் பதித்த நடத்தல் வேண்டும்.

ஒரு வணிகனுங் குறளியும்

வாணிகஞ்செய்து பெரும்பொருள் கொடுத்த ஒரு வணிகன்,
தான் கொடுத்த அப்பெரும்பொருளளவில் அவாஅடங்
கப்பெறாமல், மேலும்மேலும் இன்னும் பொருள் திரட்டுதற்கு
வழி யாது? என்று அல்லும் பகலும் எண்ணிக்குறிசொல்வா
ரையும் மந்திரகாரரையும் வினவி வந்தனன். தான் பெரும்
பொருள் திரட்டிக்கொள்வதற்கு வழிகாட்டுபவரைத் தன்னார்
கருதப்பட்ட எந்தக் குறிகாரனைக் கண்டாலும், எந்த மந்திர
காரனைக்கண்டாலும், செம்பைப் பொன்னுக்கும் எந்த இரச
வாதியைக் கண்டாலும் அவர்கட்கெல்லாந் தனது பொருளை
வாரிவாரிக் கொடுத்துவந்தான். அங்ஙனம் தன் பொருளையெல்
லாம் அவர்கட்காகச் செலவழித்து வந்தனனே யல்லாமல்,
அவர்களால் ஓர் இம்மி யளவு பொன்னாவது இயற்கைக்கு
மாறாகப் பெறும்வழி ஏதுந் தெரிந்தானில்லை. கொடர்பாகத்
தன் பொருளெல்லாம் இங்ஙனம் தொலைந்துபோவதை இவன்
தன்கண்ணெதிரே கண்டுவைத்துத் தக்கதல்லா வழியிற் பொன்
பெறுதற்குத் தான்கொண்ட பேரவாவை இவன் சிறிதும் விட்
டானில்லை. கடைசியாக இவனிடம் வந்த ஒரு மந்திரகாரன்
குறளியை யழைத்து எவல்கொள்ளும் மந்திரமுறை தனக்குத்
தெரியுமென்றும், அதனை வசப்படுத்திக்கொண்டால் அதன்

உதவியால் திரள் திரளாகப் பொன்பெறலாமென்றுங் கூறித், தான் கூறியதை மெய்ப்படுத்தப் பலவகைப்பழங்களும், உணவுப்பண்டங்களும் இடைவெளிபிணின்றுவருவித்துக்காட்டி, அவ்வணிகளுக்கு மிக்கதோர் இறும்பூதினை உண்டாக்கினான். தான் பாடுபட்டத்தேடிய பெரும்பொருளையெல்லாம் நாளடைவில் இவ்வழியேதொலைத்துவிட்ட அவ்வணிகள், இனித்தான் தனக்கு நல்லகாலம் வரப்போகின்ற தெனக் கருதி, மிச்சமிருந்த பொருளையும் அம் மந்திரகாரனுக்குக் கொடுத்துக், குறளியை யழைக்கும் மந்திரத்தை அவனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டான்.

அவன் அதனைக்கற்று உருவேற்றவே, குறளிப்பேய் அவனிடம்போந்து, இறைச்சியும் இரத்தக்காவுந் தான் வேண்டும் போதெல்லாந் தனக்குக் கொடுத்தால் அவன் ஏவியது செய்யலாம் என்றது. அங்ஙனமே அவன் ஆடு மாடு பன்றி முதலிய விலங்குகளின் ஊனுங் குருதியும் மிகுவிலைகொடுத்து வாங்கி அக்குறளிக்குச் சிலநாட்கள்வரையிற் காவுகொடுத்துவந்தான். அவன் தனக்குவேண்டிய பண்டங்களைக் கொணர்ந்து தரும்படி அப்பேயைக் கேட்ட காலங்களிலெல்லாம், அஃது அப்பண்டங்களின் விலையைக்கொடுத்தா லல்லாமல் அவைகளைக் கொண்டுவருதல் தன்னால் இயலா தென்றது. அதன்மேல் அவன் அப்பண்டங்களின் விலையைச் சிலமுறை கொடுக்க, அஃது அவ்விலைப்பொருளை அப்பண்டங்கட்கு உரியவன்பாற் சேர்ப்பித்து, அப்பண்டங்களை ஒரு ரொடிப்பொழுதிலெல்லாங் கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தது. இதனைக்கண்ட அவ்வணிகள், ஒரு வேலைக்காரன் செய்யும் வேலையை விரைந்து அஃது ஒரு புது மையானவகையிற் செய்யும் அவ்வளவேயன்றி, அதனால் வேறு ஏதொருபயனும் உண்டாகாபையும், ஒரு வேலைக்காரனுக்குக் கொடுக்குஞ் சம்பளத்திலும் பதின்மடங்கு மிகுதியான பொருள் அக்குறளிக்கு அடுத்தடுத்து வேண்டும் ஊனுக்குங் குருதிக்குங் கள்ளுக்குஞ் செலவாகுதலையுங்கண்டு மிகவுங் கவலை கொள்வானானான். பலநாள் இங்ஙனம் வருந்திப்பின்னர் ஒரு நாள் அக்குறளிக்குவேண்டும் உணவுகொடுத்துத், தனக்குப் பெரும்பொருள் கொணர்ந்துதரும்படி அதனை வேண்டினான்.

அதற்கு அக்குறளி, பிறர்க்குரியபொருளைக் கவாந்துகொடுத்தல் ஆவியுலகில் உலவும் எந்த உயிர்க்கும் இயலாதென்றும், ஆனாலும் இம்மண்ணுலகில் உயிரோடிருந்த காலத்தில் தான் தேடிக்குவித்த பெரும்பொருளை நிலத்தின்கீழ்ப் புதைத்துவைத்து மாண்டுபோன ஒருவனது ஆவி அப்புதையலை எவரும் எடாதபடி காத்து நிற்கின்றதாகவின் அதனை வேண்டினால் அஃது அப்பொருளைத் தரக்கூடு மென்றும் நுவன்று அவ் ஆவியையும் அவன்பால் அழைத்துவந்து விட்டது. பொருள் அவாவினார் பிடியுண்ட அவ்வாவி பெருங்கவலையும் பெருந்துன்பமும் உடையதாய்ப் பார்ப்பதற்குப் பேரச்சத்தை விளைக்கும் இருண்ட கொடிய உருவுடன் அவன் முன்னே நள்ளிரவிற்கேன்றி அலறலாயிற்று. அதனைக் கண்டதும் பெருந்திகில் கொண்ட அவ்வணிகள் தன் இருகண்களையும் மூடிக்கொண்டு அசைவற்றமரம்போல் இருந்தனன். அதுகண்ட குறளி “யான் அழைத்துவந்த அவ்வாவிக்கு சின்கருத்தை அறிவித்து அது வேண்டியது செய்யாவிட்டால் சினக்கு அது தீது செய்யும்” என்று உரைக்க, அவன் ஒருவாறு மனந்தேறி, “நீ வைத்திருக்கும் புதையலை எனக்குத் தருவையோ?” என வினவினான். அச்சொற் கேட்டதும் அது மிகவுஞ் சினங்கொண்டு அலறி, “கருக்கொண்ட ஓர் அழகிய மங்கையை யான் புதையல் வைத்திருக்கும் இடத்திற் கொணர்ந்து வெட்டிக் காவுகொடுத்தால், அதனை நீ எடுத்துக்கொள்ள விரிவேன்” என்று சொல்லி மறைந்துபோயிற்று.

அச்சொற் கேட்ட பொருட்பேயனான அவ் வணிகள் தனக்குப் பெரும்புதையல் கிடைக்கப்போவதை யெண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சியும், ஆனால் அதற்காகக் காவு கொடுக்கும் பொருட்டுக் கருக்கொண்ட அழகிய ஒரு மங்கையை எங்ஙனந் தேடிப்பிடிப்ப தென்பதை நினைந்து பெருங் கவலையுங் கொண்டவனாய் அதைப்பற்றிப் பேசப்பொருட்டு, உறங்கிக் கிடக்குந் தன் அழகியமனையானே யெழுப்பினான். அவள் திடுமென அச்சத்துடன் எழுந்து யாதுசெய்தி? என வினவச், சிறிது நேரத்திற்குமுன் நிகழ்ந்த அந்நிகழ்ச்சியைச் சொல்லிக், கருக்கொண்ட அழகிய பெண் ஒருத்தியை எங்கே எப்படிப்

பெறலாம் என அவனைக்கேட்டான். அங்கிதழ்ச்சியைக்கேட்ட அம்மாது பெருந்திடுகில்கொண்டவளாய்த் தன் கணவன் தான் பாடுபட்டுத் தேடிய பெரும்பொருளை யெல்லாம் தனக்குள்ளே பேரவாளினால் தொலைத்துவிட்டு வறுமையுடையதாயும், மீண்டும் பெரும்பொருள் பெறும்பொருட்டுத் தனதுவழியில் அவன் முயலுதலையுந், தான் அழகில் மிக்கவளாய்ச் சூல்கொண்டவயிற்றினளாய் இருத்தலையும் நினைந்து, கருக்கொண்ட வேறு ஓர் அழகிய மாது கிடைத்திலளாயின் தன் கணவன் தன்னை பேயெட்டிக் காவுகொடுக்கப் பின்வாங்கானென நடுங்கினாள். அந்நடுக்கத்தை யுணர்ந்த அவன் அவளுக்கு அது நீங்குபாறு ஆறுதல்சொல்லி, எங்காயினும் ஓர் ஏழைப்பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்து அவளால் தான்கொண்டகருத்தை முடித்துக்கொள்வதாக உறுதிமொழி புகன்றான். ஆனால், உண்மையில் அவன் மனையாள் எண்ணியபடி அவளையே அப்பேய் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கொண்டுபோய் வெட்டிக் காவுகொடுத்து அப்புறையிலே யெடுத்துக்கொள்ளவே தனக்குள் தீர்மானஞ் செய்தான். பிறகு சிலநாட்சென்றன. சென்றபின் ஒருநாளிரவு தன் மனை யானை யழைத்துச், சூல்கொண்ட அழகிய ஓர் ஏழைப் பறைப் பெண் தனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன ளென்றும், 'அவளை இந்நள்ளிரவில் கொண்டுபோய்க் குறிப்பிட்ட இடத்திற் காவு கொடுத்தவுடனே கிடைக்கும் பொற்றிரளைப் பிறர் அறியாமல் வீட்டிற்கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தற்கு நீயும் என்னுடன் வந்து உதவிசெய்ய வேண்டுமென்றும் அவனைக் கெஞ்சிக்கேட்டுத் தன்னுடன்செல்லும்படி வேண்டினான். பறைப்பெண்கிடைத்த தென்பது பொய்ய்மொழியே யென்றுந், தன்னையே தன் கணவன் அங்ஙனங் காவுகொடுக்கப்போகின்றன னென்றும் அவன் மனையாள் உள்ளுணர்ந்து கலங்கினளாயினும், அவன் சொல்லுக்கு மாறுசொல்ல வகையறியாளாய்த், தெய்வம் விட்டபடி ஆகுதவென்று மனந் துணிந்து, அந்நள்ளிரவில் அவனுடன் அவன் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போயினாள்,

அவ்விருவரும் போய்ச்சேர்ந்த இடம் இடிந்து பாழாய்க் கிடக்கும் ஒரு பெரு வீடு ஆகும். அஃது அவர் இருக்கும் ஊருக்கு ஒருகல் தொலைவில் நாகதூளிப் புதர்களுக்கிடையே

யிருந்தது. அதற்கு அருகாமையிற் சுற்றி யிருப்பைமரத்தோப்பு ஒன்று இருந்தது. அவர்கள் புறப்பட்ட அந்நாள் முன்கிலாக் காலத்ததாதலால், அவர்கள் வீட்டைவிட்டுச்செல்கையிற் சிறிது நில்லொளிகாணப்பட்டது. அவர்கள் அவ்விடிந்தவீட்டண்டை வந்ததும் நில்லொளிமறைந்துபோயது. அப்பாழிடத்தில் இருள் மிகுந்திருந்தமையால் அவ் வணிகன் தன் கையிற் கொண்டு சென்ற ஒரு சிறுகண்ணாடி விளக்கை ஏற்றினான். அச்சந்தரும் அவ் விடத்தைச் சுற்றி எத்தகைய மக்களும் இயங்காமல் ஒவென்றிருத்தலையுந், தன் கணவனது எண்ணத்தையும் கண் டுணர்ந்த அப்பெண்ணினதுணையற்ற உள்ளநிலை அந்நேரத்தில் எத்தகையதாயிருக்கு மென்பதை நாம் சொல்வதைவிட இதனைப் பயில்வோரே உணர்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்! அவன் ஏறக் குறைய உயிரற்ற மரப்பாவையே யானான். தன் கணவனைத் திகிலொடுநோக்கி "நீங்கள் சொல்லிய பறைப்பெண் எங்கே?" என நாக்குமுறிக்கேட்டான். அதற்கவன் "இதோ சிறிதுநேரத்தில் வருவான்!" என்று சொல்லியபடியாய்த், தான்கொணர்ந்த ஒரு பெட்டகத்தைத் திறந்து, அப்பேய்க்குப் படைத்தற்காகக் கொண்டுவந்த கள்ளங் கருவாடும் புகையிலையுந் தென்னம் பாளைப்பூவும் எல்லாம் எடுத்துவைத்துத், கடைசியாகப் பண்பனவெனமின்னும் கருக்கான ஒருவெட்டரிவாளையும் எடுத்து வைத்தான். அவன் மனையாளாகிய அவ்வேழைப் பேதை பின்னதைக் கண்டதும் முக்கால்வாசி உயிர் நீங்கிய உடலத் தினளாய் நில்த்திலே அயர்ந்துவிழுந்தாள்.

இந் நேரத்தில் எவரோ ஒருவர் வரும்அரவந் தென்பட்டது. அஃதுணர்ந்த அவ் வணிகன் தன் நோக்கத்திற்கு இடை யூறுக வருவார் எவனென அச்சத்துடன் சுற்றிப் பார்த்தான். அருளொளி ததும்புந் திருமுகமும் நீண்டசடைமுடியும் நீறு துண்குநெற்றியு முடையபாபக் காலியாடை பூண்ட ஒரு துறவி தன்பால்விசைந்துவரக்கண்டான். கண்ட ஒரு நொடிப் பொழுதிலெல்லாம் அவர் அவனை அணுகி "அடாபேதாய்! கருக் கொண்ட அழகிய நின் அருமை மனையானைப் பாழும் பொரு ளுக்காக வெட்டிப் பனிகொடுக்கத் துணிந்தனையே! உன்னைப் போல் அறிவில்லாதீய கொடிய பொருட்பேய் வேறுண்டே!

நீரின்மனையானைப் பலிகொடுத்தவுடனே உன்னை இரண்டுதான் டாய் வெட்டி, வீழ்த்தி, நீயெடுத்த புதையலைக் கொண்டு போகக் கொடிய கள்வர்களில் இதோ வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்! இதோ தோன்றும் இருப்பை மரத்திற்போய் ஏறிக்கொள்! தாழாதே! நின்மனையானை யான் வேறு ஒரிடத்திற் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்து, அக்கள்வர் திரும்பிச்சென்றதும் அவனை மீண்டும் நின்மரம் சேர்ப்பிக்கின்றேன்” எனவிரைந்து அருளொழி மொழிந்தார். அப்பெரியாரின் அமுதவுரை செவியிற் பட்டதும் போனவயிர் மீளப்பெற்ற அவ்வணிகன்றன் மனைவி திடுமென எழு அவர் அவனை அழைத்துக்கொண்டு சமீபத்தில் மறைந்துபோயினார். அவ் வணிகனுந் திகில்கொண்டவனாய் அவ்விடிந்த இல்லத்திற்குச் சிறிது எட்டியிருந்த இலையடர்ந்த ஓர் இருப்பை மரத்தண்டை விசைந்தோடி அதன்மேல் ஏறிக் கொண்டான்.

அவன் அங்கனம் ஏறிக்கொண்ட சில நொடிப்பொழுதி லெல்லாம் நானில்து கொடிய கள்வர்கள் கண்டவர் கலங்கத் தக்க கரிய திண்ணியவடிவினராயுங் கூரியகொடுவான் பிடித்த ஊழினராயும் விசைந்துபோந்து, அவ்விடிந்த பாழ்விட்டிலே அவ்வணிகன் விளக்கும் மற்றப் பொருள்களும் வைத்துப் போன இடத்திற் புகுந்துகின்றனர். அவ்விடத்திற்குச் சிறிது தொலைவிலே இருப்பை மரத்தின்மேல் ஏறியிருந்த அவ்வணிகன், தான் அங்குவைத்த விளக்குவெளிச்சத்தின் உதவியால் அக்கள்வர்களையும் அவர்களை இயக்கத்தையும் அதன் அண்டையிற்சென்று வெருக்கொண்டு, “ஐயோ! அருளுடைய அத்திறவியார் சில நொடிப்பொழுதுமுன் வராதிருந்தால் என் அருமை மனைவியையுந் தீவினையேன் கொன்றிருப்பேன்! அவளைக்கொன்றசிறிது நேரத்திலெல்லாம் யானும் இக்கொடிய கள்வர்களாகக்கொல்லப்பட்டிருப்பேன்! என்மனைவியும் யானும் முடிந்ததின் பொருளோ பொருளென்றவற்றை என்ன நீய் அவாவுபவராய்! பொருள்வாதென்கிற அந்தப் பெயிவகையாக் குறே என் மனைவியும் யானும் அழிந்தோம்! யான் தீவினைக்குத் தப்பினேன்! அப்பெரியாரை இந்நேரத்தில் விடுத்த சிவமே நீதான் எமக்குப் பெருஞ்செல்வம்!” என்று நெஞ்சம்

நீராய் உருகிக் கண்ணீர் உகுத்தான். அவ்விடத்திற் போந்து சின்ற கள்வர்கள் அன்றிரவு கிடையும்ட்டும் அங்கிருந்து, அவ் வணிகனையும் அவன்மனைவியையும் காணாமல் அவன் அங்கே கொண்டாந்துவைத்த பொருள்களைமட்டுங் கண்டு வியப்புற்றுக், காக்கை கரையக் கேட்டு, அங்கிருந்த விளக்கு, அரிவாள், பெட்டகம் முதலியவைகளை யெடுத்துக் கொண்டு போய்ஒழிந் தனர்.

கதிரவன் புறத்தே பரவிய இரளைப் பருகி எங்கும் பே ரொளியிரியக் கீழ்பால் தளதளவெனத் தோன்றினான். அக் குறவியாரும் அவ்வணிகனின் அருமை மனைவியை அழைத் துக் கொண்டு அவனது அகத்தேபரவிய அறிபா அவாஇரளை யொழித்து அறிவொளிபரப்புவாராய் அவன் ஏறிஇருந்த இருப் பைமரத்தண்டை வந்தார். அவரது அருமைத் திருவுருவைக் காண்டதும் அவன் அம்மரத்திலிருந்து கீழிறங்கிப்போந்து அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தேம்பித்தேம்பியழுது, “தீவினை யேனைக் காக்கப்போந்த தெய்வப்பெருமானே! தேவரீர் செய் யாமற் செய்த அருளுதவிக்குப் பாகியேன் எங்கனம் நன்றி செலுத்த வல்லேன்! எவ்வாறு தேவரீரை வாழ்த்துவேன் வணங்குவேன்! யானும் என்மனைவியும் என்மக்களும் என் வழியுமெல்லாம் தேவரீர் திருவடிக்கே அடிமை!” என்று கண் ணீர் ஆரூயப்பெருக அழுதழுது உரைத்தான்.

அதுகண்ட அப்பெரியார் “மகனே! நீ புள்ளந்திருந்திய தற்கு மகிழ்ந்தேன்! உயிர்ப்பண்ட நின் அருமைமனைவியைத் தழுவிக்கொள்! இந்நல்லானினும் இவன்வயிற்றிற்பிறக்கும் மக் களினுஞ் சிறந்த செல்வம் உனக்கு வேறுளதோ? இவனையும் இவன்மக்களையும் நின்னையும் ஏழை பெனியவர்களையும் கற்றா ரையுந் துறந்தாரையும் ஒம்புதற்கே செல்வம் வேண்டுமல்லா மல், இவர்களை இழத்தற்கா அதுவேண்டும்? நல்லெண்ணமும் நன்முயற்சியுமிருந்தால் உனது வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமளவு செல்வஞ் சிவத்தினருளால் உனக்குத் தானே திண்ணமாய் வரும்! இனிப் பொருளில் அவா வையாதே! நீ இப்போதிருக் கும் இல்லத்தில் மீண்டும் அக்கள்வர்கள் புகுந்து நின்னைத் தன் புறுத்தக் கூடுமாதலால், நீ அதனைவிட்டு, வேறொருவரில் வே

ரோர் இல்லிற் குடிபுகுந்து, நின் வாழ்க்கையை அன்புக்கும் அறத்திற்கும் இடமாக நன்கு நடத்து!" எனச் சொல்லிச், சபிதியில் அவனை விட்டு மறைந்தேன். அவ்வணிகனார் தன் மனை யாளுடன் அவர் கற்பித்த வண்ணமே வேரோர்ணிறிற் சென்று வைகி நன்குவாழ்ந்தான்.

இம்மாநிலத்தின் இயக்கம்

நாம் உறையும் இம்மாநிலமானது வான் வெளியிற் பந்து போற்குழலும் ஓர் உருண்டைவடிவின்னதாகும். நாம் இருக்கும் இதன் மேற்பரப்பின் மையத்தி லிருந்து இதனை ஊடுருவித் துளைத்துக்கொண்டு அளத்தபடியாய் நாம் இதன்கீழுள்ள மேற்பரப்பின் மையத்திற் சென்றுசேர்க்குமாயின், இஃது ௭௯00-மைல் குறுக்களவுள்ளதாய் இருத்தலை யறிந்து கொள்ளலாம். இதன் சுற்றளவோ ௨௫000-மைலாகும்.

இஃது உருண்டை வடிவின்னதென்பது எங்ஙனம் அறியக் கூடுமெனின், நாம் ஒரு கடற்கரையிற் சென்று நின்று, அக்கரையை நோக்கி வரும் ஒருகப்பலைக் காண்குமாயின், நெடுநீர் தொலைவிருந்து வரும் அக்கப்பலின் மேலுள்ள பாய்மாத் தினை முதன்முதற் கட்டிலாகும். பின்னாது இங்கிலிச்சரிவிற்பாவிநிற்குங் கடன்மேல் ஏறிக் கிட்ட வரவாய் பாய்மாத் தின் கீழுள்ள அதன் முழுவதும் பையப்பைய நன்கு புலனாய்த் தோன்றும். அங்ஙனமே, நாம் நிற்குங்கரையின் துறைமுகத்தினி ருந்து புறப்பட்டுத் தொலைவிற்கு செல்லும் ஒரு மாக்கலமானது கடல்நீர்ச்சரிவிற்பிழ் இறங்கிறங்க அதன் முழுவதும் புறச் சிறிது சிறிதாய் மறைந்துபோக, அதன் மேலுள்ள பாய்மாத் தினை பின்னுஞ் சிறிது நோர்வரையிற் கட்டிலாகின்றன. பின் னும் பின்னும் அது இவ்விதம் அதன் பாய்மாத் தினை மறைத்துப் போகின்றன. இவ்விதம் இம்மாநிலமானது உருண்டை வடிவின்னதாகத் தென்படுகின்றதன்றோ? இன்னும் நமது இம்மாநிலத்தின் தென்முனைக் கண்ணதான மாத்தரையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கிழக்கு நோக்கியே செல்லும் ஒரு நாவாயானது, பின்னும் அம் மாத்தரைத் துறைமுகத்தினையே வக்க சேர்க்காண்டலாம்.

ஆம் இங்கிலவுலகம் உருண்டைவடிவின்னதென்பது விளங்காநிற கின்றது. இதற்கு ஒருபரத்தின் நடுவில் உள்ள ஒருபுள்ளியி லிருந்து புறப்பட்டு நேரேசெல்லும் ஓர் எழும்பு திரும்பவும் அப் புள்ளியிலேயே வந்துசேர்தலை எடுத்துக்காட்டலாம். அதுவேபு மன்றித், திங்கள் மறைவு (சந்திரகிரகண) காலத்தில், அதன்கட் காணப்படுமி் இங்கிலவுலகத்தின் நிழலானது வட்டவடிவின் தாய்க் காணப்படுதலாலும் இஃது உருண்ட வடிவின்னதாகத் தெளியப்படும்.

அவ்வாறாயிற், பந்துபோல் உருண்டிருக்கும் இங்கிலமண்டி லம் வான்வெளியில் ஏதொரு பற்றுக்கோடு மின்றிச் சுழன்று செல்வது ஒரு பெரும் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றதன்றோ? எனின்; ஆம், ஆராய்ந்துபாராதவர்க்கு அது புதுமைதான். ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கோ, அதன் உண்மை நன்குவிளங்கும். சிறுமியர் இருவர் எதிர்எதிரே நின்று தம் கைகளைக் கோத்துப் பிடித்துக்கொண்டு பின்னே சாய்ந்தவண்ணமாய்த் தும்பிசுற்று தலைப் பாருங்கள்! அவ்வண்ணம் சற்றறங்காற் பின்னே சாய்ந்திருக் கும் அவ்விருவருங் கீழ்விழாதது ஏன்? அவர்கள் தம் கைகளை நீட்டி இறுகப் பிடித்திருத்தலா லன்றோ? அதுபோலவே, பகல வன்மண்டிலமானது இங்கிலவுலகத்தை இழுக்க, இஃது அதனை இழுக்க, இவ்வாற்றால் ஒன்று மற்றையதை விட்டுப்பிரியாதாய் வான்வெளியிற் சுழன்றுசெல்கின்றதென்க. அங்ஙனமாயின், அறிவில்லாத இவ்விருவேறு உலகும் அறிவுடைய சிறு மகா ரைப்போல் ஒன்றையொன்று இழுத்துக்கொண்டு செல்லுதல் யாவ்ங்ன மெனின்; அறிவுடைய உயிர்கள் மட்டுமே ஒன்றை யொன்று இழுப்பன, மற்றைய இழா என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அறிவில்லாத பொருள்களும் ஒன்றையொன்று இழுக்க வல்லனவாய் இருக்கின்றன. ஒரு கார்த்தகல் தன் பரு மனுக்கு ஏற்பச் சிறிப்பெரிய இருப்புத்தனங்களை இழுத்தல்

அதனால் இழுக்கப்பட்டு, அக் கடித்தின்மேல் பார்த்தலாம். அறிவில்லாத கார்த்தம் இங்ஙனம் இழுக்கும்.

றல் வாய்ந்ததாய் இருத்தல்போலவே, அறிவில்லாத ஞாயிற்று மண்டிலமும் வான்வெளியினுட இந்நிலவுலகத்தை இழுக்க, இதுவும் அதனையிழுக்க இரண்டும் இடைவெளியிற் சுழன்று செல்கின்றனவென்று ஓர்ந்துகொள்க.

இராக்காலத்தில் நமக்கு நிலவொளியினைத் தருந் திங்கள் மண்டிலமும் இந்நிலவுலகத்தால் இழுக்கப்பட்டு, இதனைச் சுற்றியபடியாகவே ஞாயிற்றினையுஞ் சுற்றிச்செல்கின்றது. இங்ஙனமே, செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி முதலான உலகங்களும் ஞாயிற்றினை இழுக்க, அது மற்ற இவ்வுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யிழுக்க, இவை தாமுந் தம்முள் ஒன்றைப் பொன்று சன்னல் பின்னலாயிழுக்க, எல்லாம் வான்வெளியிற் பற்பல பந்துகளிபோல் ஞாயிற்றினைச் சுழ்ந்து செல்லா நிற்கின்றன.

அற்றேல், மற்றை ஆறு மண்டிலங்களும் ஞாயிற்றினைச் சுழ்ந்து செல்கின்றனவென்று கொள்ளுதல் என்னையெனின்; இவ்வேழு உலகங்களிலும், ஞாயிறு ஒன்றுமே மிகப் பெரியது. நாம்நுக்கும் இந்நிலவுலகத்தைவிட ஞாயிற்று மண்டிலம் பன்னிரண்டு நூறாயிரம் மடங்கு பெரியதாய் இருக்கின்றது. அதற்கு அடுத்தபடியாகப் பெரியதாய் உள்ளது வியாழமண்டிலமேயாகும்; இவ்வியாழன் நமது மண்ணுலகத்தினும் ஓராயிரத்து நூறுமடங்கு பெரியது. இதற்கு அடுத்தபடி பெரியது சனிமண்டிலம். இதற்குச் சிறியது நமது மண்ணுலகு. நமது மண்ணுலகுக்குஞ் சிறியது வெள்ளியுலகு. அதற்குஞ் சிறியது செவ்வாய் உலகு. அதற்குஞ்சிறியது புதனுலகாகும். இங்ஙனம் மற்றை ஆறும், பகல்மண்டிலத்திற்குச் சிறியவையாய் இருத்தலாற், சிறியவாகிய அவை பெரியதாகிய பகலுலகினால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனைச் சுழ்ந்து ஓடியபடியாய் உலவுகின்றனவென்று ஓர்ந்துகொள்க.

இனி, முருகப்பிசாணுக்கு நோத்திக்கடன் செலுத்துந் கொண்டார் சிலர், அவன் எழுந்தருளி யிருக்குந் திருக்கோயிலைச் சுற்றி நிலத்திற் பிடித்து புரண்டுகொண்டே வலம் வருவாரென்று யார்த்திருக்கலாம். அங்ஙனம் புரண்டு வலம் வருபவா முதலில் தம்மைத்தாம் சுற்றிப் பின்னர் அக்கோயிலைச் சுற்றிவலம்

வருதல்போலவே இந்நிலவுலகமும் முதலில் தன்னைத் தான் சுற்றிப், பிறகு ஞாயிற்று மண்டிலத்தினைச் சுற்றிவருகின்றது.

இஃது ஒருமுறை தன்னைத்தான் சுற்றுதற்கு இருபத்து நான்கு மணி நேரம் பிடிக்கின்றது. மேற்கி லிருந்து கிழக்கு முகமாய் இஃது இங்ஙனம் தன்னைத்தான் சுற்றுங்கால் ஞாயிற்றினை நோக்கி இயங்கும் இதன் ஒருபாதி பகல்வெளிச்சம் உடையதாயும், ஞாயிற்றின் முகமாய்த் திரும்பாத அதன் மற்று பாதி இருண்ட அல்லது நிலவொளிகெழுமிய இராப்பொழுது உடையதாயுங் காணப்படுகின்றன. நாம் உறையும் இத்தென்றமிழ்நாட்டிற் பகலவன் உச்சியில் விளங்கும்வேளை நண்பகற் பொழுதா யிருக்கையில், நமக்குநேரே கீழ் உள்ள அமெரிக்கா தேயம் நள்ளிராப் பொழுது வாய்ந்ததா யிருக்கின்றது; நமது தமிழ் நாட்டிற்கும் அமெரிக்கா தேயத்திற்கும் நடுவில் உள்ள தாகிய இங்கிலாந்து தேயமோ அப்போது விடியற்காலம் உடையதாய்த் திகழ்கின்றது.

இவ்வாறாக இந்நிலவுலகம் இருபத்துநான்குமணி நேரத்தில் தன்னைத்தான் சுற்றியபடியாய்த், தன்னினும் பன் னூறாயிர மடங்கு பெரிதான பகலவன்மண்டிலத்தை முற்றுஞ் சுற்றிவருதற்கு முந்நூற்று அறுபத்தைந்தேகால் நாட்கள் ஆகின்றன. இங்ஙனம் நது ஒரு முறை கதிரவனைச் சுற்றிவருங்காலமே ஓர் யாண்டு (வடமொழியில் வருஷம்) என்று சொல்லப்படுகின்றது. அங்ஙனம் இது வெய்யவன் உலகினைச் சுற்றிச் சுழன்றுவருதல் உண்மையாயின், இதன் இயக்கம் நமக்குப் புலனாகாமையும், பகலவனை இதனைச் சுற்றிவருபவனாகப் புலப்படுத்தலும் என்னை யெனின்; இஃது ஒருமணிநேரத்தில் ஆயிரம்மைல் விழுக்காடு கதிரவன் மண்டிலத்தை மிகு விரைவாகச் சுழ்ந்து சுழலுதலால், அத்துனைவிரைவாகச்செல்லும் இதன்கண் உயிர்வாழும் நமக்கு இதன் இயக்கம் புலனாகாதுபோக, இதனாற் சுற்றப்படும் பகலவனை இதனைச் சுற்றிவருபவன்போற் புலப்படுகின்றான். ஒருமணிக்கு முப்பதுமைல் விழுக்காடு ஒம் புகைவண்டியிற் செல்லும் நம்மனோர்க்கே அப்புகைவண்டியின் ஒட்டம் புலப்படாமல் அதன் இருபக்கத்தும் நிற்கும் நிலனும் மாஞ்செடிகொடிகளுமே ஒடுவதுபோற் புலப்படுமாயின், நினைத்தற்கும்

மொழிந்து அவரை வணங்கி வாழ்த்தி நெஞ்சங்கரைந்து தன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் சிந்தினான். அந்நீர்த்துளிகளைக்கண்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த அச்செல்வியார் “ஓ! இப்போது மறுபடியும் என்னுடைய வைரமணிகளை நான் காண்கின்றேன்” என்று வியந்துரைத்தார்.

ஏழைக் குழுகளும் அரசனும்

இவ்விந்திய நாட்டின் வடக்கே இமயமலைக் கண்ணதான காசுபீர தேயத்திற் ‘காமகோரம்’ என்னும் பனிமலைப் பகுதிகளில் உறையும் ஏழைமக்கள் அங்குள்ள கடுங் குளிரினாலும் பனிக்கட்டிகளின் வீழ்ச்சியினாலும் பெரிதும் துன்புற்று வந்தனர். அந்நாட்டுக்கு அரசனான இராமசிங்கு என்பவன் அவர்களது துன்பத்தை நீக்குதற்கு ஏதோர் ஏற்பாடு செய்தான் அல்லன். அவர்கள் குளிருக்குத்தப்பிக் கதகதப்பாய் இருக்கத் தக்க விடுதிகளாவது, உடுத்துக்கொள்ளத்தக்க உடைகளாவது, உண்ணுதற்குச் சிறிது இசைந்த வெய்ய உணவாவது கிடைக்கப்பெறாமையாற், பாழடைந்த இடங்களில் இருந்து தொடர் பாகத் துன்பவாழ்க்கையே செலுத்தி வந்தார்கள். அதனால், அவர்கள் தங்கிய இடங்கள் பார்ப்பதற்கு அச்சமும் அருவருப்புந் தருவனவாய்த் தோன்றின. எப்படியோ ஒருகால் அவ் விராமசிங்கு மன்னன் அவ் வேழைக்குடிகள் இருக்கும் அவ் விடத்திற்குப் போகலானான். அவன் போன நேரம் பட்டப்பகலாயிருந்தும், அங்குள்ள அவ்வெளியமக்கள் கையிற் கண்ணாடி விளக்குகள் பிடித்துக்கொண்டு, கிழிந்த கந்தைத்துணி யுடுத்துக் குளிரால் நடுங்கும் உடம்பினராய் அவன் முன்னே வந்தனர். அந்நிலையில் அவர்களைக்கண்ட அம்மன்னன் அவர்களைநோக்கி, “நீங்கள் ஏன் இந் நண்பகல் வேளையில் விளக்கு வெளிச்சத்துடன் வந்தீர்கள்?” என வினவினான். அதற்கு அவர்களில் ஒருவன், “மன்னர் பெருமானே; எங்களுடைய பெருந்துன்பமாகிய இருள்நிறைந்த இவ்விடத்திற்குத் தாங்கள் வந்திருந்தலால், எங்களுடைய அத்துயர நிலையைத் தாங்கள் கண்ணாற் கண்டு அதனைப் போக்குதற் காகவே இவ்விளக்கு வெளிச்சம் கொணர்ந்தோம்” என்றான்.

கண்ணிருந்தும் பிறந்துயர் காணாதவர்க்கு அதனைக்காண விளக்குவெளிச்சமும் வேண்டுமென்றோ?

சேவலுங் கழுகும்

சினங் கொண்டு போர் புரியும் இரண்டு ஆடவரைப் போல், இரண்டு சேவல்கள் பெருஞ்சிற்றத்துடன் நெடுநேரஞ் சண்டையிட்டன. கடைசியாகத் தோல்வியடைந்த சேவல் ஒரு கோழிக் கூட்டின் மூலையிற் போய் ஒளிந்துகொண்டது. வெற்றியடைந்த சேவலோ, ஒருவிட்டின் கூரைமேற் பறந்து சென்று வைகித், தான் பெற்ற வெற்றிக்கு அறிஞறியாகத் தன் செப்பட்டைகளை அடித்துக்கொண்டு, பெருங்கிளர்ச்சியுடன் கொக்கரித்தது. அந்நேரத்தில் அப் பக்கமாய்ப் பறந்துவந்த ஒரு கழுகு தன் காலின் நகங்களால் அச்சேவலை அறைந்து இரஞ்சிக் கொண்டு போயிற்று. ஒளிந்திருந்த மஹைச் சேவலானது அதன்பின் அச்சமின்றி வெளியே போந்து, தான் போராடிய இரையை மகிழ்வுடன் பொறுக்கித் தின்றது.

நாட்டு எலியும் தகரத்து எலியும்

நாட்டிலே உயிர்வாழ்ந்த ஓர் எலியானது தனக்கு நேயமாய் உள்ள ஒரு நகரத்துஎலியைத் தான் இருக்கும் ஒரு குடிசைக்கு வரவழைத்தது. நாட்டெலியானது கள்ளம் அற்றதாயும் நாகரிகங்குறைந்ததாயுஞ் செட்டாகவே வாழ்க்கைசெலுத்துவதாயும் இருந்தாலும், விருந்துவந்த தன் பழைய நண்பனிடத்தில் எவ்வளவு திறப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவும் நடந்து, தன்னிடம் உள்ள உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் ஒளியாமல் அதன் முன்னே கொணர்ந்து வைத்தது. தன் நண்பனான நகரத்தெலி நகரத்திலுள்ள உயர்ந்த இனிய உணவுப் பொருள்களைத் தின்று சுவைகண்டதாதலால், அதன் நாவுக்குத் தான் படைக்கும் நாட்டுப்புறத்துப் பொருள்கள் இனிமைதராவென அஞ்சிச், சுவையிற் குறைந்த அவைகளை அளவில் மிகுத்துப் படைத்தால் அது மனம்மகிழும் எனக்

கருதி, அப்பண்டங்களை மிகுதி மிகுதியாகக் கொணர்ந்து அதன்முன் வைத்தது. நகரத்துளியோ தனக்கு அவையடியாய் வாயினுந் தன் நண்பன்பொருட்டு வேண்டாவிருப்பாய் அதிற் சிறிதும் இதற்சிறிதுமாக அப்பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றையுங் கடித்துக் கொறித்தது; நாட்டெலியோ தன் நண்பன் எதிரே யிருந்து வாற்கோதுமை வைக்கோலைமட்டுங் கறித்தது.

அதனைக்கண்ட நகரத்தெலி, “நண்பனே, நாகரிகமுங் கிளர்ச்சியும் இல்லா இவ்வாழ்க்கையை நீ எங்ஙனம் பொறுத் துக்கொண் டிருக்கின்றாய்? இண்டு இம்மக்குகளில் உரையுந் தேரையைப்போல் தனித்த இம்மலைப்பாறைகளிலுங் காடுகளி லும் நீ இருக்கின்றனையே! வண்டிகளும் மக்களும் குழுமிய நகரத்தின் தெருக்களுக்கு இம்மலைகளும் காடுகளும் ஒப்பா குமா? நீவீணே இங்கிருந்து நின்வாழ்நாளைத் துன்பத்திற்கழிக் கின்றாய். உயிரோ டிருக்கையிலேயே நாம் எவ்வளவு இன் பத்தை நுகரவேண்டுமோ அவ்வளவும் நுகர்ந்துவிடல் வேண் டும். நம் எலியினமானது நீண்டநாள் உயிர்வாழ்வ தில்லையே! ஆதலால், நீ என்னுடன் வந்தால் வாழ்க்கையின் நலத்தையும் நகர வாழ்க்கையின் சிறப்பையும் நினக்குக் காட்டுவேன்”. என நுவன்றது.

அவ் வினியசொற்களினாலும் நயமான அதன் நன்மை யினாலும் உள்ளங் கவரப்பெற்ற அந்நாட்டெலி அதனுடன் செல்லுதற்கு இசையவே, இரண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து நகரத்தை நோக்கிச் சென்றன. அவை மறைவாக நகரத்தினுள் நுழைந்த நேரம் மாலைப்பொழுதாகும். அந்நகரத்தெலி தான் இருக்கும் வீட்டினுள்ளே அதனை அழைத்துப் போதற்கு நள்ளிரவா யிற்று. அவ்விடோ செல்வர் ஒருவர்க்கு உரியதாதலால், அதன் உள்ளகன்ற சிறந்தோர் உணவுச்சாலையிற், பஞ்சவைத்துப் பல்பிற மென்பட்டுத் தைத்த நாகாலிகளும் கட்டில்களும் சும் பனி விரித்த மேசைகளும் இடப்பட்டிருந்தன; வெள்ளிய யா கைக் கொம்புகளை நூற்று செய்த கலங்களும், இன்னும் இவை போலச் செல்வத்தின் செழுமையைக் காட்டும் ஏனைப் பண்டங்களும் ஆங்காங்கு அழகுற வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்

கிருந்த மேசைகளின்மேல் மிகச்சிறந்த உணவுப் பொருள்கள் ஓர் உண்டாட்டின்பொருட்டுப் பல கடைகளிலிருந்துந் திரட்டிக் கொணர்ந்து வெள்ளித் தட்டுகளிலும் வெள்ளிப் பாண்டங் களிலும் வரிசை வரிசையாக வைக்கப்பட்டுத் துலங்கின.

இப்போது நாகரிகமுள்ள அந்நகரத்தெலி தன் நண்பனுக்கு விருந்துசெய்யத் துவங்கி, அதனைப் பட்டுமெத்தைமேல் அமரச்செய்து, தான் அங்கும் இங்குமாய் ஓடி, ஒவ்வொரு தட்டிலுங் கலத்திலும் உள்ள கொழுமையான உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் முதலில் தான் ஒவ்வொன்றாய்ச் சுவை பார்த்து, மணமும் இனிமையும் மிகுந்தவைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்து வந்து அதன் முன்னேவைத்து, அவைகளைத் தின்னுப்படி வற்புறுத்தியது. நாட்டெலியோ தான் தன் இல்லத் தினுள் இருப்பதுபோற் காட்டிக்கொண்டு, தனக்குச் சமீபியில் வந்த இந்நல்வாழ்வை யெண்ணித் தன்னுள்ளே மகிழ்வதா யிற்று. தான் தனது நாட்டுப்புற வாழ்க்கையில் தின்றுவந்த எளிய உணவுகளை இகழ்வாய் நினைந்து, இப்போது தனக்குக் கிடைத்த கொழுவிய பண்டங்களைத் தின்று இன்புற்றபடியாய் இருந்தது.

இங்ஙனம் அவ்விரண்டும் இருக்கையில் திடீரென அவ் வுணவுச்சாலையின்கதவுகள் திறந்தன. உடனே உண்டாட்டுக் கூட்டம் ஒன்று உள்ளேபுகுந்தது. அங்ஙனம் புகுந்த அக் கூட் டத்தவரைக்கண்டு வெருக்கொண்ட அவ்விரண்டு எலிரண்பர் களும் பெருந்திகிலுடன் கீழே குதித்தோடி அண்டையிற் கிடைத்த ஒருமூலையிற் பதுங்கினர்! பின்னர் அவை அச்சாலை யின் வெளியே போய்விடுதற்கு நகர்ந்துசெல்லப், புறத்தே யிருந்தநாய்கள்குலைக்கும்ஒசைகேட்டு, அவைமேலும் பேரச் சங்கொண்டு திரும்பவும் உள்ளே செல்லலாயின. கடைசியாக அங்கு நடைபெற்ற உண்டாட்டுமுடிந்து அரவம் அடங்கின பின், அந்நாட்டெலி தான் ஒளிந்திருத்த இடத்தைவிட்டுப் புறத்தேவந்து, “ஓ, என் அன்புள்ள நண்பனே, இந்தநாகரிக வாழ்க்கை அதனை விரும்புவார்க்கே தக்கது. அச்சமுங் கவலை யுங் குழக் கொழுவிய உணவுகளை உட் கொள்ளுதலினும்,

அச்சமின்றி அமைதியாய் அரிசிச்சோறு உண்பதே மேலானது” என்று சொல்லிவிட்டுத், தனது நாட்டுப்புற வீட்டிற்குச் சென்றது.

கவித்தலை மலைக்கோட்டை

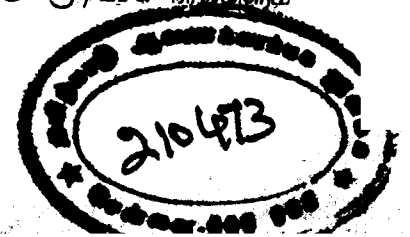
இவ்விர்தியநாட்டுக்கு மேற்கே நெடுந்தொலைவு கடல் தாண்டிச் சென்றால் இத்தாலி தேயத்தின் தலைநகராயுள்ள உரோம் பட்டினத்தை அடையலாம். இது தைபர் என்னும் ஆற்றங்கரையில் மிகவும் அழகிதாக அமைந் திருக்கின்றது. இதனைச் சூழவுள்ள மேல்நாடுகளிலும் இதன்கண்ணும் உறையும் மக்கள் பெரும்பாலும் நம் ஆங்கிலமக்களைப்போல் வெண்மைசிறம் மிகுந்த ஈனியொழிந்த திண்ணிய யாக்கை வாய்ந்தவர்களாய் நாகரிகத்திற் சிறந்துவிளங்குதலால், இவர்களை நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் ‘தேவர்கள்’ என வழங்கிவந்தனர். பண்டிருந்த நம் பாண்டியமன்னன் ஒருவன், அந்நாளில் உரோம் நகரின் கண் அரசு வீற்றிருந்த அகத்திய (Augustus) வேந்தனுக்குத் தூதுவிடுத்த செய்தியைக்குறிக்கும் ஒரு கல்வெட்டானது, பாண்டியன் தேவர்கள்பாற் றாது விடுத்தனன். என்றே நுவல்கின்றது. ஆகவே, மேல்நாட்டவர்கள், இங்கிருந்த நம் முன்னோர்களால் தேவர்களாகவே கருதப்பட்டமை தெற்றென விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் தேவருலகாகக் கருதப்பட்ட அம் மேனாட்டின் தலைநகரான உரோம் பட்டினத்தில் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து முந்நூற்றிருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த அரியபெரிய ஒருநிகழ்ச்சியை இங்கெடுத்துக் கூறுவாம்.

உரோம் நகரமானது முதன்முதல் உண்டாகியபோது அதிலிருந்த மக்கள் செல்வம் உடையவர்கள் அல்லர். ஒவ்வொருவார்க்கும் இரண்டு மூன்று காணி நிலங்கட்குமேல் வேறில்லை. அந்நிலங்களை அவர்களே தாமுந் தம் குடும்பத்தவருமாகத் திருத்திப் பயிரிட்டு, அவைகளின் விளைவைக் கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்திவந்தனர். அந்நகரத்தைச் சூழவுள்ள வயல் நிலங்களும், ஆடுமாடுகள் மேயும் மேய்ச்சல் நிலங்களும் நாற்புறமுஞ் சுற்றியிருக்கும் மலைகளுக்கு இடையே பச்சைப்படுகை

லெனக் கொழுமையாய் விளங்குங் காட்சியானது பொற்றகட்டின் நடுவே பதிக்கப்பட்ட முழுப்பச்சை மணியைப்போற் செய்மையிலிருந்து காண்பார்க்குத் தோன்றாநிற்கும். இவ்வாறு வயல்கிலவிளைவைக்கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்திவந்த உரோமர்கள் தமது விடாமுயற்சியினாலும் உழைப்பினாலும் நாளடைவிற்கு நெருஞ் செல்வத்தை அடையலாயினர். அதனால், அந்நகரமானது மிக அழகிய ஏழுக்கு மாளிகைகளால் வரவரப் பெருக்கலாயிற்று. இங்ஙனம் நாளுக்குநாட் செல்வத்திலோங்கிவந்த இந் நகரத்தின் கண்ணே கவித்தலை (Capitol) என்னும் ஒரு பாறைமலை உளது. அம்மலையின் உச்சியிலே மிகவும் வலிவான ஒருகோட்டையும், அக்கோட்டையின் நடுவே சிவந்த (Jupiter) க் கடவுளுக்கும் அவர்தந் தேவியாரான சிவனை (Juno) அம்மைக்கும் எடுப்பித்த சிறந்த திருக்கோயிலும் அமைக்கப்பட்டுத் திகழ்ந்தன. இம்மலைக் கோட்டையே உரோம் நகரத்திற்குப் பெரியதோர் அரசாங்கம் வயங்கிற்று.

அப்பழையநாளில் உரோமர்களுக்குத் தனி யரசன் இல்லை. அவர்கள் தம்மால் ஆண்டுதோறும் தெரிந் தெடுக்கப்பட்ட சிலரைத் தலைவராக நிறுத்தி, அவர்களைக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்தார்கள். ஆகவே, இவர்களது அரசு குடியரசு என நே சொல்லல்வேண்டும். உரோமர்கள் தம் அரசியற்றலைவர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் இடம், அந்நகரத்தின் மக்கள் ஒருங்கு திரளும் அங்காடி (சந்தை)ப் பக்கமே யாகும். அங்ஙனம் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நாட்களில்மட்டும், அவர்கள் தாம் உழவு தொழில் செய்யுங்கால் மேற்கொண்டிருந்த பரும்படியான உடைகளைக் களைந்தெறிந்து, விளிம்புக்களில் ஊதாக்கரை யுள்ள வெண்மையான வேறு ஆடைபூண்டு தொகுதி தொகுதியாகச் செல்வார்கள்.

இவர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் இருவரும், யானைமருப்பிற் செய்த அரியணைமீது அமர்ந்து அரசு செலுத்துவர். கோடரிகோத்தகோல்களைச் சேர்த்துப் பிணைத்த கட்டுகள் ஏந்தியகையினராய் மெய்காப்பாளர் சிலர் இத்தலைவர்களுடன் அருகுசெல்வர், அருகுநிற்பர். இவ்வுரோம் நகரத்தையடுத்துச் சூழ வேறுசில சிறுசிறு குடியரசு நாடுகளும்

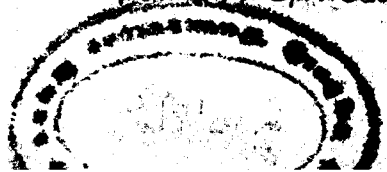

இருந்தன. அந்நாடுகளிலிருந்த மக்களும் ஏறக்குறைய உரோம் நகரத்து மக்களையொத்த பழக்கவழக்கங்கள் வாய்ந்தவர்களே. என்றாலும், வயல்நிலங்கள் நன்கு விளைந்து, அறுப்பு அறுத்து விளைபொருள்களைத் தொகுத்துக் கொள்ளுவ காலங்களில், உரோமர்க்கும், அச் சிறு குடியரசுகளுக்கும் போர் மூள்வதுண்டு. அப்போது அரசியற்றலைவர்கள் தீர்மானஞ் செய்து படி, மேற்சொல்லிய கவித்தலை மலைக்கோட்டையில் உரோமர்கள் தம்பெண்டிர் பிள்ளைகளையும் ஆடுமாடுகளையும் பாதுகாத்து வைத்துத், தாம் பகைமேற் செல்வர். அங்ஙனம் பகைமேற் செல்லுங் காலங்களிலெல்லாம் உரோமர்கள் வெற்றியடைபவர் அல்லர். ஆனாலும், தோல்வியடைந்ததனால் மனவெழுச்சி அவிந்து போகாமல் அவர்கள் மேலும் மேலும் பகைவரை விடாமல் தாக்கிக் கடைப்படியாக வாகைமாலைகூடுவர். இங்ஙனம் பண்டை உரோமர்கள் தமது நகரத்தின்பால் அளவிறந்த பற்றுவைத்துத், தமக்குள் ஒற்றுமையும் அன்பும் மிக்கு, அஞ்சா ஆண்மையினராய் எதிர் நின்று கடுமீப்போர் புரிந்து வந்தமையால், அவர்கள் சிலகாலத்தில் தமக்குப் பகைவராயிருந்தார் அனைவரையும் ஒருங்கேவென்று, தமது அரசாட்சியினை இத்தலிதேயத்தின் நடுப்பகுதியெங்கும் வீறிவிளங்கச் செய்தனர்.

இவ்வாறாக ஒருநாளாய் ஆண்டுகள் வரையில் உரோமர்களின் அரசு தனக்கு ஒப்பதும் மிக்கதுமின்றித் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்து துலங்கிற்று. இத்துணைப் பேராற்றல் படைத்த இவ்வரசுக்கும் பின்னர் ஒருபெருங் கொடும்பகை தோன்றிற்று. காலவர் (Gauls) என்னும் மலைநாட்டவர் கூட்டம் ஒன்று நாளுக்குநாள் ஐரோப்பாப் பெருநிலப்பிரிவின் நடுப்பகுதியிற் பெருகி வந்தது. இவர்கள் ஈனமான கைகால்களுஞ் செய்ப்படை மயிர்களும் உடையவர்கள்; நீண்டயர்ந்த வலிய பாக்கை வாய்ந்தவர்கள்; அஞ்சாநெஞ்சினர்கள்; ஆலுப்பு மலைகளையே தமக்கு உழைவிடமாய்க் கொண்டவர்கள். இத்தலிதேயத்தின் வடக்கிலுள்ள வயல்நிலங்கள் நன்குவிளைந்து பயன் தருங்காலங்களில் இக்காலவர்கள் அங்கேபுகுந்து கொழுமியவிளைபொருள்களைக் கொள்ளுகொண்டுபோகத் தொடங்கிய தல்லாமலும், தாம் புகுந்த அந்நாடுகளில் உள்ள ஊர்களைக் கொளுத்தியும்,

அவ்ஊர்களிலிருந்த மக்களைப் படுகொலைசெய்தும், அங்குள்ள ஆடுமாடுகளைக் கவர்ந்தும் பெருங்கேடு செய்து வந்தார்கள். அங்ஙனம் தாம் பாழ்செய்த ஊர்களிலிருந்த மக்கள் முழுதும் அழிந்துபட்டால் அவ்ஊர்களில் தாம் குடியேறியும் வந்தனர். இங்ஙனம் இத்தலிக்குவடக்கே பெருந்தீது இழைத்துவந்தவர்களாகிய காலவர்களும், அதற்குத்தெற்கே ஆற்றலிலும் உழைப்பிலும் நாகரிகத்திலும் மேன்மேல் ஒங்கித் தனியரசு புரிந்த உரோமர்களுங் கடைசியாக ஒருவரையொருவர் எதிர்க்குங் காலம் அண்மிற்று. பழைய உரோமர்களைத் தேவர்களாகக் கொண்ட வடமொழிப்புராணநூலார், இவ்வுரோமர்கள்மேற்படைதிரண்மென்று அவர்கட்குப் பெருந்தீது செய்த காலவர்களைப் “காலகேயி” என்னும் அரக்கர் கூட்டமாகக் கருதிக் கதையெழுதி வைத்தனர்; அது நிற்க.

மேற்சொன்ன கொடிய காலவர் கூட்டத்திற்குப் பிரான் எனப் பெயரிய ஒருவன் தலைவனாய் சின்றனன். இவன் பிறர் எவரிடத்துங் காணப்படாத ஒரு தனித்திறமை வாய்ந்தவன். இவன் தன் கூட்டத்தில் ஒரு பெரும்பகுதியினரைப் படைஞராகத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து, இத்தலியின் வடக்கின்கண்ண தான் “குளுசியம்” என்னும் பட்டினத்தைத் தாக்கினான். அப்பட்டினத்தில் உள்ளவர்கள் அக்கொடிய பெருங்கூட்டத்தவர்களைத் தனியே எதிர்க்கமாட்டாதவர்களாய், உரோம் நகரிலுள்ள அரசியற் றலைவர்கள் தமக்குத் துணைப்படை யொன்று விடுத்து உதவியெய்யுமாறு கேட்டு அவர்கட்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அதற்கிசைந்து அந் தலைவர்களும் அரசு குடும்பத்திற்சேர்ந்த மூவரை முதலில் அவர்கள்பால் தூதாகப் போக்கினர். தூதுபோன மூவரும் அக்காலவர் தலைவனை பிராமிடஞ் சென்று, “தம்மட்டில் அமைதியாக வாழ்க்கை செலுத்திவருங் குளுசிய நகரத்தார்மேல் நீங்கள் ஏன் வலிந்து வந்து போர் தொடுக்கின்றீர்கள்? அவர்கள் நங்கட்கு யாது தீங்குசெய்தனர்?” என வினவினர். அதற்கு அப்பிரான் தலைவன், “குளுசியர்கள் கொழுமையான நிலங்கள் வைத்திருக்கின்றனர். அந்நிலங்கள் காலவர்களாகிய எங்கட்கு வேண்டாம். அவற்றை எங்கட்குக் கொடாமல் அவர்கள் தாம் வைத்

திருப்பதே எமக்குத் தீங்கு செய்வதாகும். உரோமர்களாகிய நீங்களும் இங்ஙனமே அயலவர் நிலங்களைக் கைப்பற்றினீர்கள் அல்லீரோ? ஆதலால், யாம் அங்ஙனஞ் செய்வது கொடுமையும் அன்று, முறைதவறியதும் அன்று. எவர் வலியரோ அவர் தமக்கு வேண்டுவதைப் பிறர்பா லிருந்து கைக்கொள்வதே பழையமுறையு மாகும். எமக்கு வேண்டுவதைக் கொடாமல் வைத்துக்கொள்ள வல்லவர்கள் அங்ஙனமே அதனை வைத்துக் கொள்ளட்டும், பார்க்கலாம்” என்று விடைகூறினன்.

அவன் கூறிய அம் மறுமொழியைக் கேட்டுச் சின்னக் கொண்ட அத் தூதுவர் மூவருங் குளுசியரிடஞ் சேர்ந்து கொண்டு காலவர்களுடன் போர்புரியத் தொடங்கினர். அம் மூவரில் ஒருவர் அக்காலவர்களைச் சேர்ந்த வனிய ஒருவ னொடு தனிச்சண்டையிட்டு அவனைக் கொல்லுதலுஞ் செய்த னார். தூதுவர்களாய்ச் செல்பவர்கள் தமக்குரிய கடமையை மீறி அங்ஙனம் ஒரு பக்கத்தவருடன் சேர்ந்து மறு பக்கத்தவ ரைத் தாக்குதல் ஆகாது. முறைகடந்த இச்செயலைக் கொடிய காலவர்களுஞ் செய்தவர் அல்லர். ஆகவே, அவர் தலைவனை பிரான் தன் தூதுவர்களை உரோம் நகர்த் தலைவரிடம் போக் கித், தூதுநெறிபிழைத்த அம்மூவரையுந் தான் ஒறுத்தற்காகத் தன்னிடம் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டனன். முறைதவறிய அத் தூதுவர் மூவரையும் அவனிடம் ஒப்புவித்து ஒறுத்தல் தக்க தேயெனக் குருமார்களுஞ் குழ்ச்சித் துணைவர்களும் இசைந் துரைத்தனராயினும், அத்தூதுவரின் தந்தையார் அவர்களை அங்ஙனஞ் செய்தல் ஆகாதெனத் தடுத்தது, இனி மூளும் போ ருக்கு அம்மூவருமே தலைவராய்நின்று படையெடுத்தவேண்டு மென வற்புறுத்தித், தம்புதல்வர்க்கு குற்றத்திற்கு உரோம் மக்கள் அனைவருமே உடன்படுமாறு செய்துவிட்டனர். இத னால் உரோமர்கள் எல்லார்க்குமே ஓர் அலைப்பு வந்தது.

முறைசெய்யத் தவறிய உரோமர்களேற் காலவர்கள் கடுஞ்சினமுஞ் சீற்றமுங் கொண்டனர்; அதனாற் றும் புகுந்த வடக்கிடங்களிற் கொள்ளையிடுதலை விட்டு, உரோமர்களைத் தவிர வழியிலுள்ள ஏனைக் குடியரசுகக்கெல்லாந் தாம் நண்பரே யெனப்புகன்று, நேரே உரோமரைத்தாக்குதற்கு மிகவினாந்து

போந்தனர். உரோமர்கள் தாம் முறைபிசகி நடந்ததையுன்னி வருந்தினராய்க், கடுகெனத் தம்முடையபடைகளைத் திரட்ட லாயினர். தாம் போர்க்குச் செல்லும்முன் கடவுளர்க்கு வழி பாடு செய்யும் வழக்கத்தினராயிருந்துந், தாந் தங் குருமார் சொல்லிக் கேளாமல் நடந்தமையால், உரோமர்கள் இப்போது கடவுள் வழிபாடு செய்யாமலே போருக்கு எழுந்தனர். “குற் றஞ் செய்த நெஞ்சங் குறுகுறு என்னும்” என்னும் பழ மொழிப்படி, போர்செய்யும் முன்னம் அவர்கள் நெஞ்சமே அவர்களை வலியழித்ததாயின், அவர்கள் காலவருடன் செய்த போரில் தோல்வியடைந்தனரென நவலுதலும் வேண்டுமோ? உரோம் நகருக்குப் பதினொருகல் எட்டியுள்ள ‘அலியா’ யாற் றங்கரையிற் காலவர்களால் முறிவுண்ட உரோமர்கள் சின்ன பின்னமாய்ச்சிதைந்து பின்முதுகு காட்டித் தம்நகர் நோக்கி ஓடிவருகையிற் பெரும்பாலார் தைபர் யாற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அமிழ்ந்தி யிறந்தனர். எஞ்சிய மிகச்சிலரே தம் நகரில் வந்து சேர்ந்தனர்.

அங்ஙனம் முறிந்தோடிய உரோமர்களைக் காலவர்கள் உடனே பின் றொடர்ந்திருந்தனராயின், உரோமரொன்றபெய ரும் உரோமரினமும் அவர்தங் கத்திக்கு இரையாகி அடியோடு அழிந்து போயிருக்கும். ஆனால், அக்காலவர்கள் அவர்களைப் பின் றொடராராய் அவர்களிடமிருந்து கொள்ளை கொண்ட பொருள்களைத் தாம் பங்கிட்டுக் கொள்வதிலும் வீருந்தாட்டு அயர்வதிலுமாக மூன்றுநாட் கழித்தனர். அதனால், உயிர் தப்பிய உரோமர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகளை அம் மூன்றுநாட்களிற் செய்து கொண்டனர். உரோமரின் படையாட்கள் கலைந்து போய் விட்டமையால் நகரத்தைப் பாதுகாக்குங் கருத்து எவர்க்குமே இல்லையாயிற்று. எஞ்சி நின்றவர்களில் மனத்திட்பம் உடையவர்கள் தாம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய பண்டங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு கவித்தலை மலைக்கோட்டையிற் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்ஙனம் அதனுட்சேர்ந்த உரோமர்கள், அதனைப் பகைவர் கள் வந்து தாக்குவரேல் அதனை முடிவுவரையிற் றும் காத்து நிற்பதென்றே உறுதிசெய்தனர். கலைந்துபோன தம் படைஞர்

கள் இதற்கிடையில் மீண்டும் ஒருங்கு கூடிவந்து தமக்கு உதவி யாற்றாதல் கூடுமெனவும், அல்லது காலவர்களை தமது வெஞ் சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டபின் உரோம் நகரைவிட்டு அகலுவர் எனவும் அவர்கள் எண்ணினர்.

சண்டைசெய்ய வலியில்லாதவர்கள் உரோம் நகருக்குப் புறம்பே வெளியிலுள்ள ஓர் ஊரிற்போய் அடைந்தனர். அவ் வாறு சென்றவர்களில் வெள்ளாடையுடந்த கன்னிப் பெண்களும் பலர். இவர்கள் என்றும் அவிபாது ஒளிரலிடம் நெருப்புள்ள தடவுகள் (துபக்கால்கள்) ஏந்தியகையினராய் நெடுவழி நடந்து செல்கையில் இவர்களுடைய அடிகள் புண்பட்டதும் அல்லாமல், இவர்கள் தாஞ் சுமந்து சென்ற கோயிற்றட்டு முட்டுகளாலும் மிகவுங் களைத்துப் போனார்கள். இவர்களுக்குச் சிறிதுமுன்னே தன்குடும்பத்தவரை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற அலுவலினியன் என்பான், இப்புனிதமாதரார் அங்கனங் களைத்துத் தள்ளாடிவருதலைக்கண்டு நெஞ்சம் இரங்கித் தன்குடும்பத்தவரைக் கீழ் இறக்கி விட்டு, இக்கன்னி மகளிரைத் தனதுவண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றான். ஒவ்வொருவருந் தம் உயிர் பிழைக்க ஓடும் அந்நேரத்தில் தன் நலத்தையுந் தன் குடும்பத்தினர் நலத்தையும் ஒருசிறிதும் பாசாது, இக் கன்னிமாரைத் தனது வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு சென்ற அவ் வாண்மகனது அரியஇரக்கச் செயலைக் கேட்டவ ரெல்லாம் அவனைப் பெரிதும்வியந்து கொண்டாடினர்.

அவ்வாறு உரோம்நகரை விட்டுச் செல்லாதிருந்தவர்கள் பழைய அரசியற் சூழ்ச்சித் துணைவர்கள் என்பதின்மருங்குருமார் சிலருமேயாவர். ஓடவலியற்றசிலர் தாம் கவித்தலை மலைக் கோட்டையினுட் சென்று சேர்ந்தால், அங்கே போர் செய்யவல்லவர்களாயுள்ளார்க்குப் பயன்படும் அரிய உணவுப் பொருள்களில் தாமும் பங்குபெற நேரும் என உன்னித், தாம் அங்குசெல்ல மனம் ஒருப்படாமற், பகைவரின் கத்திக்குத் தம்மை இரையாக்கித், தூது நெறி பிழைத்தாரால் தமது நாட்டுக்குவந்த ஏதத்தை அவ்வாற்றால் நீக்கிவிடத் துணிந்தனர்! நதன்றோ தனக்கென வாழாத் தாளாளர் செயல்!

மூன்று நாட்சென்றபின் காலவர்கள் முன்னேறிவந்து உரோம் நகரிற்புகுந்தனர். மதிவாயிற் பெருங்கதவுகள் திறந்தபடியாய் நின்றன; தெருக்களில் அரசவம் ஏதுமேஇல்லை; தெருக்களிலுள்ள இல்லங்களின் வாயிற்கதவுகளுந் திறந்திருந்தன; ஆனால், அவ்வில்லங்களினுள் எவருமே காணப்படவில்லை. அதனால், அக் காலவர்கள் வெறுந் தெருவுகளினூடே விரைந்து நடந்து, அரசியல் மண்டபத்திற் போய்ச் சேர்ந்தனர் கள். அம்மண்டபத்தில் உயரஎழுப்பிய ஒரு பலகைமேல் ஒரு வரிசையாக இடப்பட்டிருந்த யானைமருப்பிற்செய்த நாற்காலிகள் ஒவ்வொன்றிலும், நரைத்த தலையிரும் நரைத்த தாடியிரும் உடையவாய்த், திறப்பாக விடப்பட்ட கைகால்களுடன், ஊதாச் சரிகைக்கரைகோத்த விளிம்புகள்வாய்ந்த வெள்ளைக் குப்பாயம்பூண்டு, கையில் வெள்ளிய செங்கோல்பிடித்த உருவங்கள் ஆடாத அசையாத முகத்துடன் பெருந்தன்மையோடு அமர்ந்திருத்தலை அக்காலவர்கள் கண்டார்கள். கண்ட அவ்வுருவங்களின் கண்களைத்தவிர மற்ற உறுப்புக்களினால் அவை உயிருள்ளனவென்று நம்புதற்கு இடம் இல்லாமலேயிருந்தது. அதனால், அக்காலவர்கள் அவை உயிர் உள்ளவைகளா இல்லாதவைகளா எனத் தம்முள் ஐயுற்று, அவ்விழுமிய காட்சியைக்கண்டு திகைப்புற்று அவற்றின்முன்னே வாய்வாளாது நின்றனர். அவ்வுருவங்கள் தெய்வவடிவங்களா அல்லது அவ் உரோம் நகரத்தில் அரசசெலுத்துந் தலைவர்களின் குழுவாவென்று இறும்பூதுற்று எண்ணினர். கடைசியாக அவர்களில் முரடான ஒருவன் அவ்வடிவங்களின் உண்மையைத் தெரிதல் வேண்டி, அவற்றுள் ஒன்றன் தாடியிரைப் போய்த்தடவினான். நாகரிகமற்ற ஒருகாடவன் அங்கனந் தம்மைத் தொடுத்தற்கும் பழித்தற்கும் உரோமரது உள்ளம் பொறுக்குமோ! உடனே, தொடப்பட்ட அவ்வுருவந் தன்கையிற்பிடித்திருந்த வெள்ளைக்கோலால் தன்னைத்தொட்டவன் தலையைப்புடைக்கவே, காலவர்கொண்ட ஈயம் ஒழிந்தது. அங்கு அமர்ந்திருந்த அவ்வுருவங்கள் உரோம் நகரின் அரசியற்றலைவர்களே யெனத் தெளிந்தனர். தெளிந்ததும், அத்தலைவரின் யாட்சி வடிவங்களைக்கண்டு அக்காலவர்கட்குண்டான வணக்க வொடுக்க

மெல்லாம் புறந்துபோயின. உடனே அக்கொடியர்கள் பெருஞ் சிற்றத்துடன் அவர்கள்மேற் பாய்ந்து, ஒவ்வொருவரையும் நாகாலியிலிருந்தவாறே வைத்துக் கத்தியாற்குத்திக் கொன்றார்கள்! அதன்பின் அவர்கள் அந்நகரமெங்கும் பரவி வீடுகளிற் புகுந்து கொள்ளையிட்டும், அவைகளைத் தீக்கொளுவியும் அழித்தனர்.

ஆனாலும், அவர்கள் கவித்தலை மலைக்கோட்டையைக் கைப்பற்றுவது தம்மாலியலாதென்று கண்டார்கள். கண்டு, அதனுள் இருந்தவர்களைப் பட்டினிகிடத்தி அழிக்க முனைந்தனர். அதற்கிடையில் அந்நகரத்தின் புறமதில்களையும், நெருப்புக்குத் தப்பின வீடுகள் கோயில்களையும் அழிக்கும் கொடு முயற்சியிற் றலையிட்டனர். கவித்தலை மலைக்கோட்டையின் உயரத்திலிருந்த உரோமர்கள், கீழே தமது நகரமுழுதும் கரிந்து பாழாதலையும், கொடிய காலவர்கள் ஆங்காங்கு வெறி கொண்ட வெங்கைப்புலிகள்போல் அலைதலையும் கண்டு உளளம் வெதுப்பினர். இப்பொல்லாத நேரத்திலும் அவர்கள் தாம் இறைவன்பால் வைத்த உறுதியான அன்பிற் சிறிதும் நெகிழ்ந்திலர். இத்தனைதிற்குந், தூதுநெறி பிழைத்தார்க்கு உதவியாயிருந்தமையால் வந்த முறையான திருவருளொறுப்பே என நினைந்து, அதன் ஆணைக்கு அடங்கி பொழகவே தீர்மானித்தனர். தாம் உடன்கொண்டுவந்த உணவுப் பண்டங்களின் தொகை நாளுக்குநாட் சுருங்கித் தாம் பட்டினிகிடக்கவேண்டியநாள் அருகியுந், தாம் சிவனையம்மைக்கு நேர்ந்துகொண்டு ஆங்குள்ள அவளது திருக்கோயிலில் விட்டுவைத்த தாராப் பறவைகளை உரோமர்கள் சிறிதுந் தொடவேயில்லை. இடுக்கடப்பட்ட இவ்வேளையில் அவர்களில் ஒருவனுள் 'பேலியன் றர்சன்' என்பான் செய்த செயற்கருஞ்செயல் பெரிதும் நினைவுகூர்ப்பாலதொன்றாய் நிலவுகின்றது. தான் வழிபடுங் குலதெய்வத்திற்கு ஆண்டிற்கு ஒருகால் எடுக்குந் திருவிழாநாள் வந்தது; அஃது அந்நகரத்திலுள்ள ஒருசிறிய குன்றின்மேற் செய்யப்படுவதாதலால், அவன் வெள்ளையுடைபூண்டு, கையில் வழிபடுபொருள்களும் அத்தெய்வத்தின் வடிவமும் ஏந்திக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலிருந்து புறம்போந்து கீழ்இறங்கி அங்

கே குழாங்கொண்டிருந்த கொடும்பகைவர் கூட்டத்தாடே அஞ்சாது வழிநடந்துசென்று, அச் சிறியகுன்றின்மேல் அவ்வழிபாட்டினைச் செய்துமுடித்து, ிண்டுஞ் செவ்வனே கவித்தலை மலைக்கோட்டையினுட் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்ஙனந் தெய்வவணக்கத்தின்பொருட்டு அவன் வருதலையும் போதலையும் கண்டு, அக்காலவர்கள் அவனுக்கு ஏதாந் தீதுசெய்திலர். புரூங்கள்! தெய்வவழிபாட்டில் உறைத்துத் தன்னுயிரையும் ஒருபொருட்டாய் எண்ணாத அவ்வுரோமனைக்கண்டு, அத்தீயவர்களும் அடங்கி, அவனுக்கு ஏதும் ஊறுசெய்திலரென்றால், தெய்வத்தின் அருளொளியிலேயே முழுதாந் தோய்ந்துகின்ற நினைவுடையார்க்கு எவராலும் எதனாலும் எத்தகைய இடரும் நேராதென்பதனை நாம் விண்டுசொல்லுதலும் வேண்டுகோ!

இனி, கவித்தலை மலைக்கோட்டையினுள்ளிருந்து பசித்து வருந்தும் உரோமர்கள் எவ்வாறாயினர்கள்? அவர்கட்குக் கோட்டையின் வெளியேயிருந்து எவ்வாறுதவிவந்தது? என்பனவ்வுங்கூறுவாம். அவ்வுரோமர்களிற் போராண்மையிற் சிறந்த 'காமிலியன்' என்பான் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் அத்தலைக்கரைச்சூழ இருந்த பட்டினங்களில், உரோமார்க்குப் பகைவராயிருந்தார் அனைவரையும் வென்று அடக்கினவன் ஆவன். என்றாலுந், தற்பெருமையுந் செருக்கும் அவன் பால் மிக்கிருந்தமையால், அவனை யெல்லாரும் வெறுத்து, அவன்மேல் இல்லாத குற்றஞ் சுமத்தி, அவன்பா லிருந்த பெருந்தொகைப் பொருளையெல்லாம் பிடுங்கப் பார்த்தனர். அதனால் அவன், அபலிலுள்ள 'ஆரதியம்' என்னும் ஊரிற் போய்க் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனன்.

சதிங்ஙனமிருக்கக், காலவர்தலைவனுள் பிரானது படை யிற்பாதி மேற்சொன்ன ஆரதிய ஊரைத் தாக்க வருஞ்செய்தி அதன்கண் உள்ளார்க்கு எட்டியது. அதுகேட்ட காமிலியன் உடனே அவ்வுர்த்துரைத்தனத்தாரிடஞ்சென்று, தான் அவ்வுரைக்காப்பதற்கு முன் நிற்பதை அறிவிக்க, அவர்களும் அதற்கு மகிழ்வுடன் இசைந்து, அவ்வுர்ப்படையை அவன் பால் ஒப்புவிக்க, அவனும் படைக்கலம்பிடிக்கத்தக்க பொருளையெல்லாம் ஒருமிக்கத்திரட்டிக்கொண்டுபோய், எதிரேறி

வந்த காலவாபடையை நள்ளிரவிற்கு அகலிசை சின்ன பின்னமாகச் சிதறடித்துச் சவட்டித், தனதுரைக்காத்தான். இவன் செய்த போராண்மைச்செயல், சிதைவுண்டு சிதறிய உரோமர்களின் செவிக்கு எட்ட அவர்கள் அதனால் மனச் சிளர்ச்சிமிகப்பெற்றுத், தமக்குக்காமிலியன் படைத்தலைவனாக நிற்க ஒருப்பட்டால், தாம் கவித்தலை மலைக்கோட்டையில் உள்ள தம்மவர்க்கு உதவிசெய்து, திரும்பவும் உரோமர்களின் பெரும்புகழை மீட்டு நிலைபெறுத்துதல் கூடுமென நினைந்து, காமிலியனுக்குத் தம்முடைய கருத்தையும் வேண்டுகோளை யுந்தெரிவித்துத் துதுவிடுத்தனர். காமிலியன் வணங்காழுடியனும் இறுமாப்புடையனாமாதலால், தான் தனது நகரின் ஹர் தூரத்தப்பட்டவனாதலால், உரோம் அரசியற்றலைவரின் உடன்பாடுங் கட்டளையும் இன்றித்தான் அவர்க்குத்தலைவனாய் நின்று படைநடாத்துதல் இயலாதென மறுமொழி போக்கினான். உரோம் அரசியற் தலைவர்களோ இப்போது கவித்தலை மலைக்கோட்டையினுள் அடைபட்டிருக்கின்றனர். அவர்கட்கு வெளியேயுள்ள உரோமர்கள் செய்திவிடுத்து அவர்களைத் தமது கருத்துக்கு ஒருப்படுவிக்குமாறு யாங்ஙனம்? கொடிய காலவர்களோ அக்கோட்டையைச் சூழப்படைவிடுகொண்டிருக்கின்றனர்! என் செய்வ தென்று எல்லாரும் பெரிது தியங்கினர்.

இந்நிலையிற் 'கோமினியன்' என்னும் ஓர் இளைஞன் தம் மவர்க்காகக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையினுள்ளார்பாற் றாது செல்லுதலை மேற்கொண்டான். தான் தைபாயாற்றின் பாலத்தைக் கடந்துசெல்லக்கடாவாறு காலவரின் காவலாள் அதனைக் காத்துநின்றால், தான் ஆழம்மிகுந்து அகன்ற அவ்வியாற்றை நீர்திச்செல்லவேண்டுமேயென எண்ணி, ஒருகுடியானவனுக்குரிய உடைஉடுத்துத் தான் நீரில் அமிழ்ந்தவிடாமல் மிதத்திற்கு உதவியாகப் பெரிய பெரிய ரெட்டித்துண்டுகளை அவ்வுடையின்கீழ் இணைத்துக்கொண்டு, நாள் முழுதுங் கால் நடையாகவே நடந்து, இராப்பொழுதில் அவ்வியாற்றின் அருகுற்றான். தான் முன் எண்ணியவாறே காலவரின் காவலாள் அதன்பாலத்தைக் காத்துநின்றல்கண்டு, அதனைவிடைப

போய்த், தனதுடம்பின் மேற்புறத்தில் செட்டியொடு பிணைத்துணியைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு அவ்வியாற்றில் இறங்கி நீந்தியபடியாய்க் கவித்தலை மலைபடிவாரத்தண்டை சேர்ந்து களையேறினான். அவ்வடிவாரத்தில் விளக்குவொரிச்சங் காணப்பட்ட இடங்களையும், மக்கள்பேசும் ஒலிகேட்கும் இடங்களையும் விழிப்பாக விட்டகன்று, பகைவரில்லாத இடமாகத்தோன்றிய அம்மலையின் செங்குத்தான ஒருபக்கத்தைத் தெரிந்தடைந்தான். அப்பக்கம் மிகவுஞ்செங்குத்தாய் இருந்தமையால் அதனுடிக் கவருமே ஏறி அம்மலைமேற் செல்லல் முடியாதென்று கருதிக் காலவாபடையார் எவரும் அங்கே காவலாக வைக்கப்படவில்லை. மெய்யாகவே அச்செங்குத்தானபக்கம் மேலேறவிரும்புவார் எவர்க்கும் போச்சத்தை விளைப்பதொன்றாகவே தோன்றியது. ஆனால், தன்னுயிரையும் ஒருதூரும்பாய் எண்ணித், தான் முடிக்கக்கருதிய அருவினியிலேயே கண்ணுங்கருத்தும் உடைய அவ்வான்மகனாக் கோ அஃதொருதடையாய்க் காணப்படவில்லை. அவன் இருள் சூழ்ந்த அவ்வியாவில் அம்மலைப்பக்கத்திற் படர்ந்திருந்த படர்கொடிகளின் தண்டுகளையுஞ் சிறு தூறுகளின் வேர்களையுங்கைகளாற்பற்றிக்கொண்டும், பைம்புற்பொழிகளின் அடியிற் காலடிகளை உதைந்துகொண்டுந் தொற்றித்தொற்றி இவர்த்து, அம்மலையுச்சியிற்போய் அக்கோட்டைக் கொத்தளத்தின்மேல் நின்றான். நின்றவனைப் பகைவனென்றே நண்பனென்றே அறியாமையால், அங்கிருந்த காவலாளர் விரைந்துபோந்து அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அங்ஙனஞ் சூழ்ந்தார்க்கு அவன் தன் பெயரை பெடுத்துச்சொல்லி இலத்தீன் மொழியிற் பேசவே, ஆறுதிக்களாகத் தம்மவரின் ஒரு புதியமுகத்தை யுங்காண்ப்பெறும் பட்டினியும் பசியுமாய் அதனுட்கிடந்து மாழ்கியஉரோமர்கள் அவன்முகத்தைக்கண்டும் அவன் தமது தாய்மொழியிற் பேசிய சொற்களைக் கேட்டும் போனவியிர் மீண்டவர்களாய் அளவிலாக் களிப்பெய்தினர். அங்குள்ளே உறங்கிக்கொண்டிருந்த அரசியற்றலைவர்களுங் கடிதில் எழுப்பப்பட்டு அவன்பால் வந்து குழுமினர். ஆரதயத்தைக் காலவர்த்து தாக்கினமையுங், காமிலியன் உடனே தம்மூரவரைப்

படைதிரட்டிக்கொண்டு சென்று அவரை யெதிர்த்தாக்கி மாயத் தமையும், இப்போது அரசியற்றலைவர்கள் ஒருங்கிசைந்து அத் காமிலியனைப் படைத்தலைவனாக ஏற்படுத்திக் கட்டளை தந்தாற் சிதர்ந்துபோன உரோமர்கள் அத்தனைபேரும் அவன்கீழ் ஒருங்குதிர்ணயிவந்து பகைவரையழித்துக் கவித்தலை மலைக் கோட்டையையிட்ட முனைந்து நின்றலையும் அவன் சுருக்கமாக வும் அழுத்தமாகவும் அவர்கட்கு எடுத்துரைத்தான். உடனே அவ்வரசியற்றலைவர் அனைவரும் மறுமாற்றம் இன்றி ஒத்து ஒருமுகமாய்க் “காமிலியனையே நம்மவர் எல்லார்க்கும் ஒப்பு யர்விலல்லப் படைத்தலைவனாகத் தந்தோம்” என்று உறுதி மொழிபகர்ந்தனர். அம்மகிழ்வான செய்தியைப் பெற்றுக் கொண்ட கோமினியன் சிந்துந்தாழாது அவ்விரவே அம்மலை யைவிட்டுப் பெரியதோர் இடர்ப்பாட்டுடன் கிழிற்ங்கித், தம் மவர்பாற்சென்று அதனை எல்லார்க்கும் பெருங்கிளர்ச்சி யுண்டாகத் தெரிவித்தனன்.

மறுநாட்காலையில், அம்மலையைச் சூழ்ந்திருந்த காலவார்கள் முன்னாள் இரவு செங்குத்தாய் நின்ற அதன்பக்கத்தில் எவரோ ஏறிச் சென்ற அடையாளங்களைக் கண்டார்கள். ஏனென்றால், அங்கங்கே அப்பக்கத்தில் வளர்ந்திருந்த சிறு தூறுகளும் படர்கொடிகளும் அலைக்கப்பட்டு இடையிடை யே முறிந்து காணப்பட்டன; கற்பாறைகளிற் பிடித்திருந்த பாசிகள் கைகால் உரைசித் தேய்வுண்டிருந்தன; புதிய உருண்டைக்கற்களும் மண்ணும் மேலிருந்து கீழ் உதிர்ந்து சிதறிக் கிடந்தன. இவ்வடையாளங்களைக் கண்டதுங் காலவர்கட்குச் சினம் மூண்டது. நகரவாழ்க்கையிலிருந்து மென்மையாய் வளர்ந்த ஓர் உரோமன் இருள்செறிந்த அவ்விரவற் செங்குத் தான அம்மலைப்பக்கத்தே ஏறிச்சென்றனென்றும், பனிக் கட்டி நிறைந்த மலைக்குவடுகளிலும் இருண்டு ஆழ்ந்த மலைப் பிளவுகளிலும் ஆலங்கட்டிகள் குவிந்த ஆலாப்புமலைகளிலும் வாழ்க்கைசெலுத்தி முரடராய்வளர்ந்த காலவர்கள் அம்மலை மேல் ஏறுதற்குப் பின்வாங்கலாமோவெனப் பிரான்தலைவன் எண்ணினான். பிறகு, தம்மலைவாணரில் மிகவுந்தண்ணியரா யுள்ளாரைத் தெரிந்தெடுத்து, நள்ளிராப் பொழுதற் சிறிதும்

அரவம் இன்றி அவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராய் அம்பலை மீதேறி, உரோமரைத் திடீமெனத்தாக்கி, அவர்கட்கு ‘வை’ யென்னும் ஊரிலிருந்து உதவிப்படை வரும்முன் அவர்கள் அனைவரையும் வெட்டிக்குவித்து வெற்றிகொள்கவென அவன் அவரை ஏவினான்.

அவன் ஏவிப்படியே திண்ணிய காலவர்கள் ஒரு சிறிதும் ஓசையுண்டாகாமல் ஏறியதனால், அக்கோட்டையிற் காலலாய் நின்ற நாய்களும் அவரது வருகையினை அறிந்தில. மதின மேற் காவலாய் நின்ற படைஞ்ஞே பசிக்களைப்பில் உண்டான கடுந்துக்கத்திற் றன்னைமறந்து கிடந்தான். என்னாலுங், “கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்” என்னும் புத்திரூர் உரைப்படி, கோட்டையின் உள்ளிருந்த உரோமர்க்கு அங்கிருந்த சிவனையம்மை கோயிலிலிருந்து ஒரு முன்னறிவிப்பு எழுந்தது. அவ்வம்மைக்கு நேர்த்துகொண்டு அக்கோயிலில் விட்டு வைத்திருந்த தாராப்பறவைகள் எவ்வனமோ அவ்வேற்றுட் களின் வருகையை யறிந்து தம் இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டு கத்திக் கெக்கெலிசெய்து பேரொலியை உண்டாக்கின. தாம் கடுப்பசியால் வாடி வதங்குந் காலத்தும் உரோமர்கள் அப்பறவைகள் அம்மைக்காக விடப்பட்டனவென்று அன்புடன் கருதி அவற்றைத் தம் உணவுக்காகக் கொல்லாது விட்டுவைத்தமையாலன்றோ அவர்கள் இப்போது அப்பறவை யினங்களாற் காக்கப்படுவாராயினர்? அவைசெய்த பேரிரைச் சலிக்கேட்டு அங்கே உறங்கிக் கிடந்த உரோமர்கள் உடனே விழித்துக்கொண்டனர். விழித்துக்கொண்டவர்களில் ‘மானிலியன்’ என்பவனே உற்ற நேரத்தில் முதன்முதல் விரைந்து போந்து, அக்கோட்டையின் புறமதிலில் அப்போது தான் ஏறிவந்து கால் வைத்த காலவர்களைத் தாக்கினான் ஆவன். முன்னதாக வந்து நின்ற காலவன் ஒருவன் வெட்டுதற்குத் தனது மழுப்படையை ஒங்கியகாலையில், அம்மானிலியன் தன் கைவாளால் அவனதுகையைத் துணித்துப், பின்னர் அவனை யும் அச்செங்குத்தான மலைப்பக்கமாய்க் கீழே தள்ளிவிட் டான். விழ்த்தவன்பின்னே ஏறிவருங் காலவனையும் அங்குன மே தொலைத்தற்கு முனைந்து மானிலியன் அம்மாதின்மேற்

றனிலின்றான். இதற்குள்ளாகக் கோட்டையி னுள்ளிருந்த படைஞர்கள் அத்தனைபேரும் காலவரை எதிர்த்தாக்குதற்கு மதிலண்டை வந்துசேர்ந்தார்கள். ஏறிவந்த காலவரெல்லாரும் உடனே கீழ் வீழ்த்தப்பட்டனர். மதினமேல் தன் காவலிற் கருத்தின்றி உறங்கிய படைஞனையும் உரோமர்கள் உருட்டிக் கீழே தள்ளிவிட்டனர். தனிநின்று காலவரை மதினமேல் எதிர்த்துத் தொலைத்த மானிலியன்பாற் படைஞரெல்லாரும் நன்றி மிக்கவராய்த் தாம் மிகுத்துவைத்திருந்த அரிய சிறிது உணவினையும் பருகுரீரீனையும் கொணர்ந்து தந்தனர்.

இந்நேரத்திற் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலுள்ளார் நிலை கவலைக்கு இடமாகவேயிருந்தது கீழ்க்கள்ளிருக்குத் தம்மவர் பாலிருந்து தூதுவந்த கோமினியன் இருண்ட அவ்விரவிற்பகைவர்களுக்குத் தப்பித்திரும்பிச் செவ்வனே அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமாவென்று அவரெல்லாரும் ஐயுறுக்கலங்கினர். அவன் அச்செங்குத்தான பக்கத்தே ஏறி லோல்வந்த அடையாளத்தைக் கண்டன்றே காலவரும் அவ் வழியே பேழிக் தம்மைத் தாக்க வந்தனரென்று உரோமர்கள் நினைத்தனர்; அதனால் அவன் அவர்களாற் பிடிபட்டிருப்ப னெனவே அவர்கள் கருதலாயினர். இங்ஙனம் எல்லாருங் கலங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுள் ஒருவருக்கு ஒரு கனவுதோன்றிற்று. அம்மலைத்தலைக்கோயிலில் உள்ள சிவத் தர் என்னுங் கடவுளின் திருவுருவம் அவன்முன்னே தோன் றிற்று. தோன்றிய அஃது அவனைநோங்கி, "நீங்கள் எல்லீர்க் கும் உணவாக மிச்சமிருக்குங் கோதுமைமா அவ்வளவும் எடுத்து அப்பமாகச்சுட்டுச், கீழே குழந்துகொண்டிருக்கும் நங்கள் பகைவர்களின் நடுவே அவ்வப்பங்கள் எல்லாவற்றை யும் எறிந்துவிடுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டு மறைந்து போயது. சிறிதிருக்கும் உணவையும் இங்ஙனம் எறிந்துவிடின் எவ்வாறு உயிர்பிழைப்பதென அங்கிருந்த உரோமர் அனை வரும் எண்ணினரேனும், அச்சிவத்தப்பெருமான் இட்டகட் டளையிற் எவரும் உள்ளந்துணிந்திலர். உயிர் ஒழிந்தாலும் இறைவன் கற்பித்தபடி செய்வதே தக்கதென அவரெல்லாரும் ஒருங்கியைந்து, தம்மிடம் மிச்சமாயிருந்த மாவையெல்லாம்

எடுத்துப்பிசைந்து அப்பமாகச் சுட்டுச், சுட்ட அப்பங்களை யெல்லாங் கீழுள்ள பகைவரது குழுவில் வீசினர். மேலிருந்து கீழ்விழுந்த அவ்வப்பங்களைப், பசியால் வாடிவதங்கித் தத்த ளிக்கும் அக்காலவர்கள் விரைந்தெடுத்து உண்டு பசிதீர்ந்த னுந், தமது பசிவருத்தங் கண்டு இரங்கிப் பகைமை பாராது உணவு தந்த அவ்வுரோமர்கள்பால் நன்றியும் அன்பும் இயற் கையாகவே தம்முள்ளத்தே கொள்ளப்பெற்றனர். அதுவேயு மன்றி, அக்காலவர் தலைவனான பிரானுந் தம்மவர் அத்தனை பேர்க்கும் அத்தனை மிகுதியான உணவு தந்த உரோமர்கள் இன்னும் எவ்வளவு மிகுதியான உணவுப்பண்டங்கள் வைத் திருக்கவேண்டும்! அவ்வளவு மிகுந்த உணவுவைத்துக்கொண்டு மலைமேற்கோட்டையில் வலியராயிருக்கும் அவர்களைக், கீழே உணவின்றிப் பசித்து வருந்துந் தம்மவர் தொடர்பாக முற்று கை செய்திருத்தல் பயன்றாராதென எண்ணினான். எண்ணி அவர்களுடன் ஒத்துப் போகுங் கருத்துடையனாய், அங்ங் களின் தலைவர்பால் ஒரு தூதுவனை விடுத்தான். அதற்கிசைந்து அவர்கள் சொல் விடுப்பவே, பிரான் அம்மலைமேற்போர்து அத்தலைவரில் ஒருவருடன் அமைதிபேசி, அவர்கள் தனக்கு முன்னாற்று முப்பத்துமூன்று வீசை பெடையுள்ள பொண்ணி நிறுத்துத்தந்தால் தான் தம்மவருடன் உரோமருடைய நகர்த் தையும் நாட்டையும் விட்டுப் போய்விடுவதாக உறுதிமொழி யுகின்றான். அதற்கு அவ்வுரோமர் தலைவர் இணங்கவே, கால் வர் தம்மிடமிருந்த வீசைச்சுண்டுகளைக் கொண்டுவந்தனர். உரோமர்கள் தம்மவர்பாலிருந்து திரட்டிக்கொணர்ந்து தொ குத்த பொற்பணிகள், காணவர் கொண்டந்த எடை யினும் மிகுதியாக இருந்தன. அப்பொற்குவியலைக் கண்ட பிரான் அவ்வளவையுந் தான் கவர்த்துகொள்ள அவாக்கொண்டு, தூக் குத்தட்டில் எடைகுண்டொடுகூட நிறைமிகுந்த தனதுகொடு வாரியும் இட்டான். அதுகண்ட உரோமர்கள் கேட்ட அளவுக்குமேற் பொன்கொடுக்க இசையோமென மறுக்கக், காலவர்களும் உரோமர்களும் பெருந் திறத்ததுடன் வழக்குப் பேசலாயினர்.

இவர்கள் இவ்வாறு வறுமையுக்கொண்டிருக்கையிற்,

நாப பொருள் வைத்திருக்குஞ் சைவமடத்தலைவர்களுள், தமிழ்ச்செய்தல்களால் தொடர்பாக ஒருசிறந்த தமிழ் இதழ்தானும், ஒருசிறந்த தமிழ்நூல்தானும் புதிய பயனுள்ள முறையில் இயற்றியோ இயற்றுவதோ வெளிப்படுத்தமாட்டார் வர்களாய்வுறிய, அடிகள் தாம் ஒருவரோ ஒன்றியாய்த் தொடர்பாக ஞானசாகரமும் 36-புதிய சிறந்தநூல்களும் வெளியிட்டிருப்பதும். நூல்தலையம், அச்சுக் கட்டம் முதலியன அமைத்திருப்பதும் நோக்குங்கால், இறைவனருளுகவி அடிகளால் முனைந்துநிறைவல் விளக்குகின்றதன்றோ? கோடிக்கணக்காகப்பொருள் வைத்திருப்பவர்களாலுஞ் செய்யமுடியாத தமிழ்த் தொண்டை அடிகள் தாம் தனிநின்ற செய்துவருதல்த் தமிழ்ச்நூல்கள் இச்சுதனையாண்டுகளாக நேரே கண்ணவைத்தும், அடிகளோடு அவர்கள் ஒத்த உழையாமல், தாந்தாம் தனித் தனியே ஸ்ரீலக்ஷ்மீல கழகங்கள் வைப்பதும், கீழமையிதழ் திங்களிதழ் தொடங்கிப் பின்னாச்சிறிதுகாலத்திலெல்லாம் அவைகளைக் கைசேரவிடுவதும், நன்குதற்றுக் கலையறிவு நிரம்பாமுன்னரே தாந்தாம் தலைவராகவிரும்பி இறுமாந்து ஒழுதுதலும் மிகவும் வருந்தத்தக்கனவாயிருக்கின்றன! இனியே னுந், தமிழ்ச்நூல் அடிகளோடு இசைத்துவழித்துத் தமிழலகிற்குத் தமக்கும் நலந்தேவாராக!

யணிமொழி.

மறைமலையடிகள் இயற்றிய புதுநூல்கள்

சாகுத்தல நாடகம் உ-ஆம் பதிப்பும் அதன் ஆராய்ச்சியும்

KALIDASA'S SAKUNTALA IN TAMIL & ITS CRITIQUE

வடமொழியில் நல்லிசைப்புலவராய் விளங்கிய காளிதாசர் இயற்றிய இன்சுவை நாடகத்தின் இனிய தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு. இதன் உ-ஆம் பதிப்பு மாணுக்கர்க்கும் பிறர்க்கும் மிகவும் பயன்படும் முறையிற் பதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. சாகுத்தலநாடக மொழிபெயர்ப்பின் மூலத்திலவந்துள்ள அருஞ்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் பாட்டுகள் கதைகள் முதலியவற்றிற்கெல்லாம் விளக்கமான உரைக்குறிப்புகள் விரிவாக எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இச் சாகுத்தல நாடக அமைப்பின் துட்பக்களை விளக்கும் முகத்தால், இது வரையில் தமிழில் வெளிவராத நாடகக்காப்பிய இலக்கணக்களையும், ஆங்கில நாடக ஆசிரியரான சேக்ஸ்பியரின் அரிய பெரிய ஆற்றலினையும் ஒற்றுமை வேற்றுமைவகையால் இனிதுவிளக்குஞ்சிறந்த ஆராய்ச்சியுரை நூலுங் கூடியது.

இதன் பொருளடக்கம்:-நாடக இயல்பு, நாடக வரலாறு, நாடக அமைப்பு, நாடகக் கதையமைப்பு, நாடகமாந்தர் இயற்கை, கதைநிகழும் இடமுங்காலமும், காளிதாசர் வரலாறு, காளிதாசரது காலம், காளிதாசரது நல்லிசைப்புலமை, இந் நாடக அமைப்பிற் சில குறைபாடுகள், காளிதாசர்காலத்துப் பழக்க வழக்கங்கள், 406 பக்கங்கள், கலிங்கா, விலை நான்கு ரூபா.

சாகுத்தலநாடகம் மட்டும், 222-பக்கம், விலை இரண்டுகால் ரூபா.

சாகுத்தலநாடக ஆராய்ச்சிமட்டும், 184-பக்கம், விலை இரண்டு ரூபா.

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

PURE TAMIL READER FOR THE YOUNG

பள்ளிக்கூடங்களிற் பயிலுஞ் சிறுக்குத் தனித்தமிழில் எழுதப்பட்ட பாடநூல் இல்லாப் பெருங்குறையை நீக்கும் பொருட்டு இஃது எழுதப்பட்டது. வெறும் பொய்க்கதைகளை நிறைத்து, அழகில்லாக் கலப்புப் பிழைத்தமிழ்களை எழுதப்பட்டு உலவும் பாடநூல்கள் போலாது, சிறுக்குஞ் சிறுரினார் தாழ்த்த அறிவுநிலையில் நிற்குந் தமிழ்ப்பொதுமக்கட்குந் தனித்தமிழறிவையும், உலக இயற்கை மக்களியற்கையிற் காணப்படும் அரும்பொருள் உண்மைகள் புதுமைகளைப்பற்றிய மெய்யறிவையும் தருகது இந்நூல். பெற்றோரும் பள்ளிக்கூட ஆசிரியரும் தம் பிள்ளைகள் இதனைக் கட்டாயம் வாங்கிக்கற்கும்படி செய்து பயன் அளிப்பதொடு, தாமும் இதனைக்கற்றுப் பயன்பெறுதல் வேண்டும். இனிய எளிய திருத்தமான தனித்தமிழில் எழுதப்பட்டது. 186 பக்கம்; சிறுவர் பதிப்பு ஒரு ரூபா ஊலா; முதுகுதலி்கள ஒரு ரூபா எட்டா.